

Ave María

JULY, 1941

LEMONT, ILL.

LETNIK 33

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

Subscription Price:

\$2.50 per annum.

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

Management —

Upravništvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim

izseljencem v Ameriki in porok

zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna

je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo

v mesecu v naši samostanski cerkvi pri

Mariji Pomagaj v Lemontu.

ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ

V LEMONTU

v l. 1941

13. julija—Baragov Dan. Blagoslovitev Barago-
vega spomenika na Baragovem vrtu ob le-
montski groti.

20. julija — Dan Ženske Zveze.

3. avgusta—Romanje prekmurskih rojakov iz
Chicago pod pokroviteljstvom društva sv.
Križa, društva prekmurskih Slovencev.

10. avgusta—Romanje župnije sv. Štefana iz
Chicago.

17. avgusta—Romanje župnije sv. Jurija iz So.
Chicago.

5. oktobra—Romanje župnije sv. Roka iz La
Salle.

Obenem dan medenega piknika.

Ob vseh slovesnih dneh je program romanja:

Maša pri groti z govorom ob 11. uri.

Po maši kosilo za oddaljene romarje, ki kosilo
naroče teden preje.

Popoldan prosta zabava na romarskem gričku.

AVE MARIA

Julijska štev. 1941—

—Letnik XXXIII

KJE JE KAJ NA STRANEH TE ŠTEVILKE.

Kod in kam — Jože Pogačnik	str. 2
Ne razdirajmo stvari še bolj — P. B. Ambrozich	3
Gospod pozna svoje — P. Benigen Snoj	4
Jezusova večerja — španska legenda	5
Mi in duhovniki — Rev. J. Tome S. J.	7
V premislek — P. Aleksander Urankar	8
Lamotski župnik — A. Haluška, P. Evstahij	11
Jubilant p. Benigen pripoveduje	13
Vnuk se vrača — Filip Terčelj	15
Kuga, najprimernejše ime — P. A. Urankar	17
Žene v domačem ognjišču — N. N.	19
Verska vzgoja otrok — N. N.	20
Naseljenci — Mara Husova	21
Drevo na hribu — W. Winkler	23
Pismo jezljivcu Janezu — F. T.	24
Mlada Slovenija v Kanadi — P. B. Ambrozič	26
Okrogle	29
To in ono — P. A. Urankar	32
Mesto obljubljenega pisemca — P. A. Urankar	33
Z grička Asizij — šolske sestre	36
Juniors' Friend — P. Alojzij Madic	37

KOD IN KAM?

PREMIŠLJAM usodo svojega ljudstva. Ne domišljam si, da bi jo presukal, ker nisem Bog, tudi ne stoletni izvoljenec, ampak otrok. Bil bi pa rad ministrant, ki nosi luč, da gospod z Gospodom laže hodijo in da Gospod prej dospe do bolnika.

Verujte, da so ljudje, kakor da so si sami odrezali glave. Imajo pač še usta, da si jih gati, roke, da z njimi grabijo, noge, da z njimi teptajo, ustnice, da se z njimi reže: "Usoda je že prisojena. Tako nam je namenjeno. Amen."

Vsak voz teče po kolesnicah. Vlak ne more mimo tračnic. In vendar bi rad do njega, ki je pot nakopal in tračnice položil. Njegov dom iščem v goščavi, z njegovega čela bi rad bral. Ko jih toliko brati noče!

Premišljam usodo svojega ljudstva. Trpim, kakor bi z muko hodil na goro, da se napijem razgleda.

Pravijo, da bodo naš dom požgali, sadosnosnike, polja in travnike posmodili. Niso pa vprašali svojih rok, če so rojene za zidanje: morda bodo na pogoriščih pokopali še sebe.

Pravijo, da so bog, ki si sam piše postave. Vsako stvar si po svoje krojijo, pa se jim svet pod rokami maliči in življenje usiha; zato celo sami dvomijo, da so.

Pravijo, da bodo človeško živad ugnali z žilavko. Pa so postali le blatni gonjači v mesnico. Njihov križ ni čarodejno znamenje, ker so mu konci upognjeni in so kakor krvniki kavlji.

Drugi spet brzojavljajo v večnost kakor potopljena ladja, da mora Bog svoje delo na zemlji popraviti. Bogu hočejo ukazovati in Modrega nadmodriti. Otroci, ki se starše bogokletno igrajo! Objestneži!

Ali živimo že v časih iz razodetja, ko bo hudič z verige spuščen?

Hlapci so baje ko utrujeni. Vest mi očita, da sem kakor mrtva večna luč. Življenje je zapletena mreža, človeški možgani so skodrani kakor viharo morje.

Slepici, ali ne vidite? Seveda, ker samo v tla buljite, ne vidite neba in luči. Norci, ki pravite zato, da luči več ni. Zakaj so se v vaš zvonik naselile cvileče postovke in se je na vaš strop obesil črni netopir? Potem pa pravite, da so zvo-

novi ubiti in ušesa gluha. Seveda, kdor okna noče odpreti, bo preslišal vabečo milost, potem pa obrekel, da so milostni zvonovi mrtvi. Saj on ni svet. In če otrok noče hoditi, ga pestunja dviga zaman.

Še eno resnico vem za čmerne ljudi. Saj je končno vse naše pehanje zgolj večno iskanje izgubljenega raja. Žene nas k polni luči, kakor žene klico, da se prevrta k soncu. Tako nam je dano, čeprav tega ne ve naša zavest. Saj tudi kal ne ve, kaj jo žene, pa vendar nima miru.

Taka je beseda vere: izgnanci smo, izseljenci, delavci v daljni, bridki tujini. In to je večna usoda vse zemlje: kjer sveti sonce, tam ždi tudi senca; kjer raste zorno žito, poganja tudi oslak. Najboljša plevica ne more očistiti vrta jalovega snetja.

Marija in Jožef sta bila popotnika v Betlehem. Mi bi najrajši ne bili. Nočemo svoje sladke usode nositi, tudi imeti je ne. Samo betlehemske uro bi radi živeli, poti in njenih bridkosti pa bi se radi ognili. Razneženci! Trpka je ta beseda, pravite. Ali pa smo morda mi premehkužni?

Iščejo in tožijo. Pa mislijo, da jim bo pri njihovih pivskih mizah resnica stregla kar za natakario: kličeš jo in pride, kakor ti drago. Toda resnica hoče spoštovanja, hoče zase tudi veljave in oblasti med nami. Noče se ponižati, ker je samo Bogu za deklo. Pot do nje je po bližnjici kakor pri otroku: veruje učitelju. Vera je za vse ljudi največja cesta v mesto vednosti. Zakaj nočete biti srečni šolarji? Tako je: ko sodiš, si sebe obsodil za isto. Lenuhi znajo jezik vrteti, ker se jim možgani in roke smilijo.

Aprilsko vreme s soncem in dežjem je večna usoda sveta. Kot trije kralji potujemo. Za ta trpki poklic teh popotnikov danes moledujem.

Ako bi se ljudje za nebese tako pulili kakor se za denar, bi bila že davno premajhna.

Ako Bog hoče, boš iz plevela stoteren sad žel.

Bil je Savel, pa je postal Pavel.

Bilo je obiskovalcev kakor pri božjem grobu.

Blagodat božja pada na zemljo.

Bog čuje nad svojci.

Bog daje lek in prelek.

NE RAZDIRAJMO STVARI ŠE BOLJ!

STRAŠNA podrtija v domovini je seveda nekaj, kar nam vsem prebada srce. Razumljivo pa je in popolnoma pravilno, da se ob pogledu na to podrtijo ne vdajamo zgolj žalosti in bolečini, ampak skušamo pogledati v bodočnost, ugibamo o morebitnih možnostih za pomoč domovini in tako dalje.

Tudi to je naravno, da se sprašujemo — kako je moglo priti do vsega tega?

In ko se tako sprašujemo, najdemo ne samo vzroke za to žalost, ampak tudi KRIVCE te žalosti. Ta je kriv, on je kriv, največ so krivi oni tam . . .

Srbi in Hrvatje obdolžujejo drug drugega, mi Slovenci radi dolžimo oboje. Ravno tako se čuje beseda, da smo Slovenci krivi, ker nismo držali s Hrvati. Pa zopet, da smo krivi, ker smo premalo odločno držali s Srbi in smo bili naklonjeni vse preveč Hrvatom . . .

Zmešnjava je v vsem tem, velika zmešnjava. Pa SEDAJ, verjemite, vse to nima prav nobenega pomena. Imelo bi pomen, če bi bili mi pripravljeni, UČITI se iz te zavožene preteklosti. UČITI se in se PRIPRAVLJATI za bodočnost.

Žal, opažam ravno nasprotno. To raziskavanje preteklosti, to obdolževanje drug drugega, našim ljudem ne služi k pouku, k poboljšanju, k volji za večjo skupnost in za boljši sporazum. Ne, zdi se mi — in sem prepričan, da se ne motim — zdi se mi, da nas ta reč le še bolj razdvaja in odtuja med seboj. In prav v tem je večja žalost kot vse skupaj, kar nas je dose-daj zadelo.

Da se ne bom spuščal predaleč, naj omenim samo naše razmerje do Hrvatov. Ni dolgo tega, ko sem bral v nekem slovenskem listu iz Amerike, zelo oster dopis zoper Hrvate. Napovedovalo se jim je hudo maščevanje in ne vem, kaj še vse drugo.

Istotako čujem, ko grem okoli, da nekateri naši ljudje ne najdejo dovolj ostrih besed v pri-vatnem pogovoru zoper Hrvate. Morda še kaj hujšega se čuje zoper Hrvate iz srbskih ust.

Preden nadalje pišem, naj bo vsem jasno,

da jaz niti od daleč ne zagovarjam stališča, ki ga zavzemajo — zdi se — mnogi Hrvatje v Kanadi in Ameriki napram takozvani novi "svobodni" Hrvatski. Proslavljati to skazo "svobodne" Hrvatske je neverjetna otročarija.

Kar se mene tiče, naj bo vsakemu jasno kot beli dan, da sem do zadnje kaplje krvi Jugoslovan. Ne morem drugače in pred nikomer ne skrivam. Jugoslovan sem bil že leta 1908, ko smo imeli v Ljubljani dijaki poseben krožek za jugoslovansko propagando in smo si redno dopisovali z dijaki Srbi in dijaki Hrvati. Jaz sem imel hrvatskega dijaka v Zagrebu za dopisovalca, ki ga nisem nikoli videl, prejel pa je od njega mnogo pisem in sem mu jih tudi mnogo pisal. Od takrat dalje je živela z menoj misel o Jugoslaviji. Ob njeni ustanovitvi sem se je veselil kot se jetnik veseli svobode, v njenih težkih dneh sem ž njo trpel in ji veliko odpustil, dobro leto pred njenim prežalostnim razpadom sem videl na lastne oči, da je bila lepa in dobra in vsega spoštovanja vredna, čeprav še vedno ni bila tisto, kar bi lahko bila.

Naj mi torej nihče ne skuša očitati, da nisem Jugoslovan!

Toda to bi rad povedal, da v naših žalostnih dneh nekateri mislijo, da se ne morejo drugače pokazati za Jugoslovane, kakor da zmerjajo Hrvate in jim napovedujejo vse mogoče maščevanje, kadar pride čas za to . . . Tu v svobodni deželi Kanadi ali tam v Ameriki si domišljujejo, da ni jugoslovanstva med nami, če ob vsaki priliki ne pokažemo, da s Hrvati nočemo imeti nič skupnega . . .

To je grozna zmota, dragi moji! Na eni strani govorimo o zopetnem vstajenju naše drage Jugoslavije, na drugi pa ugibamo, kako bodo Srbi in Hrvatje obračunali med seboj in kako bodo Slovenci po svoje k temu pripomogli . . .

Kako naj kdaj vstane obnovljena Jugoslavija, če ima do takih reči priti? Kako moremo pripravljati tla za obnovo, če v isti sapi, ko sanjamo o novi svobodi, v mislih vse razderemo in v mislih pordečimo z bratsko krvjo . . . ???

Bratje, brez Hrvatov ne bo in ne more biti nikoli kake Jugoslavije!

Ako jih ne moremo pridobiti za svojo misel, je vse nič! Pridobili jih pa ne bomo s tem, da jih kratkomalo odklanjamo in grmadimo nanje krivdo za razpad . . .

Verjemite, bratje Hrvatje so kar dovolj kaznovani s tem, kar je nanje prišlo. Ko rabim besedo "kaznovani", jo rabim v istem smislu,

kakor velja tudi o Srbih in Slovencih, da smo "kaznovani". Hrvatska "svobodna" je približno prav toliko svobodna kakor sta svobodni Srbija in Slovenija. To mi gotovo vsi potrdite, ki te vrste berete.

Veliko Hrvatov je v Ameriki in Kanadi, ki to radi priznajo. Nedavno tega mi je rekel brat Hrvat: Evo, brate, sada smo jedno. Ti si Lah i ja sem Lah . . . Bridka šala, toda razumete, kaj je hotel reči.

Drugi Hrvatje so pa res tako zaslepljeni, da proslavljajo svojo "svobodno" in preklinjajo Jugoslavijo, čeprav po njihovem mnenju "nevzdravno v grobu spi . . ."

Dajte jim čas, da spoznajo! Pomilujte jih, ne preklinjajte jih! Vzgoje so potrebni. S palico in s surovostjo in z obetanjem ječe jih ne boste mogli vzgajati. Vzgojitelj ne sme izgubiti hladnokrvnosti in premisleka.

Če bomo sejali sovraštvo v teh tako žalostnih časih, kaj bomo želi drugega ko sovraštvo in kdaj gledali v obličje še večji žalosti . . .

Rekel mi je Hrvat: Rajši z vragom nego s Srbi . . .

Povem vam, da se mi je zvrtilo v glavi in mraz je zavel okoli srca. Zelo zelo sem se moral premagati, da sem molčal . . . Molčati sem pa MORAL, ker bi vsaka beseda v tistem hipu prinesla več zla ko dobrega . . .

Kmalu potem mi je rekel Slovenec: S Srbi gremo prav lahko skupaj v nasebini, s Hrvati je vsako sodelovanje nemogoče. Bolj ko se držimo narazen, bolje je za nas vse.

Tudi ob tej priliki sem molčal. Kaj sem hotel. Preden bi mogel kaj odgovoriti, je bilo treba dobro premisliti, v čem je razlika med tistim, kar mi je povedal Hrvat, in med onim, kar mi je povedal Slovenec.

Premišljudem, če je razlika v stvari sami ali samo v obliki in besedi. O tem še vedno premišljudem, pa se mi zdi, da sem že premislil.

Sploh pa — ali je prav, da se piše v tem listu o politiki?

Če je to, kar sem napisal, politika, potem seveda ni prav. Če sem pa pisal o pameti in ljubezni — in o tem sem hotel pisati — je kar prav, da sem pisal.

GOSPOD POZNA SVOJE

V VSAKEM narodu, tudi v nemškem, so zvesti Bogu. Nastala pa je nova organizacija v Nemčiji, nazijska propaganda. Njeni člani še verujejo v nekakega svojega boga, zametujejo pa vsako drugo versko resnico.

Kar počenjajo ti odpadniki v Nemčiji in kakšni so, je apostol Pavel v drugem listu Timoteju natanko označil. Takole piše:

"To pa vedi, da bodo v poslednjih dneh (v mesijanski dobi) nastopili hudi časi. Zakaj ljudje bodo samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, naslade željni, ne pa bogoljubni, ki bodo imeli videz pobožnosti, zatajili pa njeno moč"; kajti vera daje moč za pošteno življenje, hinavci pa te moči ne pokažejo. Njim je Bog neka zunanja moč ali sila, katero sicer morajo samo priznavati, pa ji niso dolžni služiti in je po božje častiti. Ta organizacija je objavila svoj katekizem. Poglejmo nekatera vprašanja teh odpadnikov.

Na vprašanje: **Kako vemo, da je božanstvo?** je dan dvojni odgovor.

a) Iz bivanja našega naroda. Narod ostane ko je posameznik rojen ali ko umrje. Narod je večni po človeški sodbi. Njegova večnost izvira iz krvi. V kateri se razvija neprenehoma novo življenje. Ta moč ali sila, ki daje življenje je božanstvo.

b) Iz bivanja narave in iz evolucije ali razvoja življenja. Redna po zapovedi dana izprememba letnih časov, stalen tek zvezd, redna vrstitev dneva in noči, vse to jasno priča, da vrši to delo večna moč, ki jo odkrijemo v našem krvotoku, v rojstvu in smrti ljudi.

Na vprašanje: **Ali ima človek moralno ali nramno postavo?** je dan takle odgovor: Da, in sicer dvojno.

Nepisana je v naši krvi in pisana v človeški družbi. Nepisana moralna postava je glas naše krvi, in ker je kri sedež ali božji začetek življenja je ta glas božji glas. (Naravna postava).

Pisana človeška postava pa je nastala po starodavnih običajih. Današnja nemška postava je pisana postava izvirajoča iz moralne zahteve naše krvi, naše rase ali pasme.

Vprašanje: **V čem obstoji versko življenje naših vernikov?** ima tale bedasti odgovor:

Predvsem, da v dejanju vršimo božje poslanstvo, ki je v nas. Klanjajoč se v češčenju in mirno pripoznavajoč božjo skrivnost združujemo božjo postavo, ki je v nas, ona daje globok pomen slovesnim uram ali praznikom. Posebni prazniki so: ko je rojen sin in mu je dano ime, smrt človeka in pogrebni obredi, ko otrok postane mladenič in mladeniško posvečenje; začetek pomladi — Velika noč — majnik, naroden delavski praznik in spominski dan našega največjega božjega daru, rojstni dan našega vodje Hitlerja.

Odgovor na vprašanje: **Ali je večnost?** je tale: Večnost je in sicer z ozirom na našo deželo in na naš narod in to oboje je izraženo v eni besedi: Nemčija. V naši deželi počivajo naši pradedje in v njej bodo enkrat počivali naši pravniki; toda narod bo vršil v prihodnosti nedotaknjeno dela svoje dediščine. Večnosti pa ne bo brez te naše dežele in brez našega naroda; zato govorimo o večni Nemčiji.

Vprašanje: **Kakšen je odnošaj med nemškim vernikom in krščanstvom?** ima tale odgovor: Nemški vernik ima svojo vero in ne potrebuje vere drugih narodov. Zanj zadostuje razodetje, ki mu je bilo dano po naravi in narodu, dolžnosti mu nalaga njegova kri in prepričanje, da bo živel v svojem narodu, to mu je zadosti. Krščanstvo ne more dati svojemu verniku v Boga ničesar, kar bi mu nudilo večje prepričanje, večjo moč in boljšo podporo. Ne moremo najti in priznati, da je bilo krščanstvo v pomoč nemškemu narodu. Nasprotno, naš narod je propadel po Kristusu in duhovnikih. Edino povrnitev k naši stari veri nas je osvobodila. Mi ne potrebujemo krščanstva za zveličanje našega naroda.

Končno je vprašanje: **Kdo se more postaviti imenovati vernika v Boga?** in odgovori:

Vernik v Boga je on, ki se je povrnil k svoji odbrani veri in se je osvobodil vsake tuje zveze. To vero razdere s tem, da gre k svoji pristojni oblasti in izjavi svoj izstop iz Cerkve, ker ne prizna nobene druge zveze kot to, ki ga veže s svojim narodom.

Takim nemškim odpadnikom veljajo besede, ki jih je govoril Job hudobnežu: "Bog mu je dal čas za pokoro, a on ga slabo rabi v svojem napuhu; božje oči pogledujejo na hudobneževe poti. Povzdignili so se za malo časa, a ne bodo obstali, ponižani bodo kakor vse, in odvzeti bodo in zmlačeni kakor vrhovi klasja."

JEZUSOVA VEČERJA

(Španska legenda)

Živel je pobožen mož. Trdno je veroval vse, kar nas uči sv. vera. Nad tega moža pa so prišli trenutki, ko je oblak zatemnil njegovo dušo, da je postala vsa pusta in prazna. V tej solzni dolini mu je srce iskalo nekoga, ki bi ga razumel; pa zdelo se mu je, da se vse odmika od njega. Tudi Bog mu je svoj mili obraz zakril; na vse ljubeznjive klice mu ni odgovarjal.

Ni dvomil, da je Bog. Toda zdel se mu je tako vzvišen, navadnemu človeku nedosegljiv. Premišljeval je, ali bi se ne mogel kako drugače približati Bogu, doumeti onega Vsemogočnega, onega, ki vliva tolažbo vsaki duši?

Evdorij — tako je bilo možu ime — je vedel, da pot samostanske samote varnejše vodi do nebes kakor življenje v svetu. Vstopil je torej v strogi red karmeličanov. Sobratje so tu natančno in goreče izvrševali samostanska pravila. Čudili pa so se novodošlemu. Bil je še gorečnejši od njih. Prekosil jih je v strogosti in pobožnosti. Tudi stare može, ki so živeli pobožno, ki so si kot pravi asketi znali marsikaj odreči in svoje telo strahovati, je prevzela groza pred njim.

Evdorij je bil prepričan, da se bo po tej strmini mrtvenja najbolj približal nebesom. Rad bi pa dosegel nebesa ne še le v večnosti, temveč že v tem življenju.

Gotovo ga je motil nekoliko tudi hudi duh, da je tako mislil. Saj če bi zares trdno veroval, da bo Bog po smrti vsakemu odprl nebesa, čon jih bo zaslužil, se ne bi tako napenjal in mučil, da bi nebesa že zdaj tako rekoč objel in okusil.

Pa najsi bo že karkoli. Evdorij se je res hudo mučil. Bos, sestradan, do krvi zbit je po cele noči z razprostrtima rokama preklečal med štirimi stenami svoje celice. Boga je s solzami prosil, naj se približa svojemu služabniku.

Toda zastonj. V odgovor je slišal je zamolklo bučanje vetra, ki se je zaganjal v drevje na samostanskem vrtu.

Obupal je in izstopil iz reda, ne da bi napravil obljube. Stari menihi, ki so ga prej v samostanu občudovali, so se spogledovali in resnobno obmolknili.

Evdorij je odšel domov v svojo hišo. Upanje, da bi na zemlji kdaj dosegel nebesa, ga je

minilo. Lotil se je trdega dela tako, da je nase skoraj pozabil. Prevzel je podjetje, kjer je mislil, da bo storil veliko dobrega. Toda tovariš, ki so ga hvalili za dobrega in s katerim je stopil v zvezo, ga je grdo ogoljufal. Pripravil ga je ob vse imetje in ga še pred ljudmi osramotil kot tatu in goljufa. To je Evdorija najbolj zbadlo v srce, ker je držal na svojo čast. Hudo ga je bolelo, da so ga jeziki obrekovali, ljudje se ga ogibali in prezirali kot nepoštenega. Zakipelo mu je v duši. Huda jeza ga je pograbila proti obrekljivcu. Gnalo ga je, da bi se maščeval.

V tem je šel enkrat zvečer po že prazni ulici. Opazil je, kako se je tam neki mož boril proti trem napadalcem, ki so ga hoteli na tla pobiti. Ulična svetilka je metala medlo luč naokrog. Evdorij pogleda možu v obraz in ga spozna. Njegov sovražnik je bil. Že je hotel iti proč. Tedaj se naenkrat obrne. Imel je pri sebi orožje. Zagrabil je za meč in se vrgel proti napadalcem ter jih pognal v beg. Že predno pa je imel rešeni čas, da bi se mu zahvalil, se mu je Evdorij izgubil izpred oči.

Kmalu nato je prišel do praga svoje hiše. Tu stopi predenj berač, bos, ves raztrgan, umazan, tresoč se od mraza in ga milo prosi, naj mu ne da denarja, temveč kaj za jesti.

— Lakote umiram, — toži prosjak.

Evdorij ga prime za roko in mu prijazno reče:

— Stopi z menoj v hišo. Delila si bova večerjo. Pri meni boš na varnem pred burjo in deževjem.

Stopala sta drug za drugim po stopnicah.

Evdorij je prižgal svečo in stopil v kuhinjo ter pogledal juho in prikuho. Ko se je vrnil v sobo s prijetno se kadečo skledo večerje, je pogledal ubožca bolj natanko. Ta je čakal za mizo.

Evdorij zapazi ves začuden, da ta ubožec ni star, ni grd, da mu lasje niso razkuštrani, roke niso umazane kot je navadno pri beračih. Prisodil bi mu kvečjemu trideset let. Lepo podolgovatega obraza je, plavolas in lasje mu padajo krasno razdeljeni valovito na obe strani.

Gost se mu je ljubeznjivo nasmehnil. Evdorij pa mu je vljudno postregel in si kar ni upal se vsesti, dokler mu ni ubožec sam rekel.

Večerjala sta in oba molčala. Nad Evdorijsvo dušo pa se je razlila neizrekljiva blaženost. Teža življenja in peza vsega dosedanega gorja se mu je odvalila. Lahko mu je postalo pri srcu,

ginjenje in veselje ga je prevzelo, da bi se kar topil in solzil kot cvet v jutranji rosi.

Ko je ubožec ublažil svojo lakoto, je vzel v roko kruh, ki je bil na mizi, ga razlomil in ponudil polovico Evdoriju. Pri tem preprostem ravnanju je prevzel Evdorija nekak bledikast blesk, ki je sijal ubožcu iz oči in ki je obdajal tudi vso njegovo glavo ter se lesketal na njegovih laseh, kakor solnce trepeti na perju lepega ptiča.

Neka nepremagljiva skrivna roka je zgrabila Evdorija, da je padel na kolena in na obraz pred ubožcem. Začel je poljubovati in z vročimi solzami rositi njegovi nogi. Spoznal je, da je to Jezus, sin živega Boga, in da so se v tej presrečni noči spustila nebesa na zemljo.

Jezus ga je ljubeče pogledal in uprl vanj svoje globoke, svetle oči. Evdorij se je ponižno pokrižal in se drznil vprašati:

— Gospod, kako je to, da si se tako ponižal in si obiskal mojo hišo?

S pritajenim glasom mu Jezus odgovori:

— Neprenehoma hodim po ulicah. Vsak večer bi rad večerjal pri kakem človeku, ki je ta dan od srca odpustil sovražniku ali ki je storil kako drugo dobro delo. Ostanem pa veliko noči brez večerje . . .

Bog je rekel: Pomagaj si sam, in jaz ti bom pomagal.

Bog je toliko trpel za berača kakor za bogatina.

Bog je visoko, pa vidi daleč.

Bog je začetek in konec.

Bog ne plačuje vsako soboto.

Bog ne potrebuje spletenih šibe, ampak hudobnega človeka, da nas tepe z njim.

Bog ne ostane nikomur nič dolžan.

Bog ne vleče nikogar za lase v nebese.

Bog nikoli ne zamudi.

Bog zapre ena vrata, a odpre stotera.

Bogu ni dar iz vsake roke prijeten.

Bogu posojuje, kdor revežem daruje.

Boj se tega, ki rad prisega.

Bolje je biti pobožen pa ubožen, kakor pa hudoben pa premožen.

MI IN DUHOVNIKI

NIŠE krščansko življenje je tako tesno povezano z duhovnikom, da si enega brez drugega misliti ne moremo. To ne prihaja odtod, kakor da bi se duhovnik vsiljeval v naše življenje, temveč je Bog sam tako uredil. V svoji Previdnosti hoče, da naj bo nekdo, ki je od Njega postavljen in maziljen, srednik med nami in Bogom. Lahko se temu upiramo, ljubše bi nam morda bilo, da bi mogli sami vse z Bogom opraviti. Toda kaj koristijo vse naše misli, če je pa božja Modrost drugače odločila. Od zibelke do groba stopa duhovnik ob naši strani; v najpomembnejših trenutkih posega v naše življenje; naše najsvetejše in najdražje je izročeno njegovim rokam. Božja pričujočnost nas po njem spremlja v življenju.

Zato pa je važno, da ugotovimo pravo razmerje, ki mora vladati med nami in duhovnikom.

Napačno bi bilo govoriti o naših dolžnostih do duhovnika, ako bi ne poudarili obenem tudi njegovih dolžnosti do nas. Vsak stan ima svoje dolžnosti. Ni pa, mislim, stanu, ki bi imel tako težke in važne dolžnosti kakor je duhovniški stan. Nihče se tega bolj ne zaveda kakor vesten duhovnik sam. Naj omenim samo glavne njegove dolžnosti: opravljati daritev sv. maše in oskrbovati Najsvetejše. Učiti nas resnice svete vere. Deliti nam sv. zakramente. Voditi nas po potu zveličanja... — Vsaka teh dolžnosti je tako velika, da so svetniki pred njo trepetali. Saj gre povsod za neumrljive duše in njih večno usodo. Zato pa tudi Bog duhovnika podpira s posebnimi milostmi, ki jih prejme v mašniškem posvečenju. Sv. Cerkev z največjo pazljivostjo skrbi za vzgojo duhovnikovo, da bi ga usposobila za vest in spretno izvrševanje njegovih dolžnosti. Pazi, da se ne bi kdo nepoklican vrnil v svetišče in skrbi, da bodoči duhovnik v dolgih letih priprave dobi potrebno znanstveno izobrazbo, predvsem pa primernih kreposti, da more uspešno vršiti svojo vzvišeno službo.

Te dolžnosti duhovnika so obenem naše pravice, ki jih smemo od njega zahtevati, posebno od tistih, katerim je božja Previdnost izročila v oskrbo naš dušni blagor. Sv. Cerkev, ki je od našega krsta dalje Bogu odgovorna za naše duše, je vedno z isto odločnostjo nastopa-

la v obrambo teh naših pravic, kakor nadzoruje duhovnika, da vrši svoje dolžnosti.

Popolnoma krivo bi pa bilo, ako bi zahtevali od duhovnika le mi svoje pravice, pri tem bi pa pozabili na dolžnosti, ki jih moramo tudi mi do njega izpolniti. Naše dolžnosti v tem oziru so njegove pravice. Te pravice obsegajo vse tisto, kar duhovnik potrebuje, da more nemoteno in uspešno vršiti svoje dolžnosti nasproti nam.

Predvsem imamo dolžnost izkazovati duhovniškemu stanu primerno spoštovanje. To spoštovanje je podlaga za vse druge dolžnosti. Kjer ni spoštovanja, bo težko cvetelo zaupanje, pokorščina, vdanost. Zato nasprotniki skušajo s sumničanjem, obrekovanjem in lažmi v tiskani in živi besedi vzeti ljudem spoštovanje do duhovnikov. — To spoštovanje pa ne sme sloveti le na zgolj naravnih vrlinah duhovnika. Gotovo nam te olajšajo spoštovanje in zaupanje. Glavni razlog za naše spoštovanje je v božji oblasti, ki jo ima duhovnik, in v vzvišeni službi, ki mu je od Boga podeljena. Bog je glavni delilec milosti, duhovnik je le posredovalec. Bog nam more svoje milosti deliti tudi po manjvrednem ali celo nevrednem duhovniku. Glejmo duhovnika v luči vere, kakor nas mora tudi on gledati in voditi v luči vere kljub vsem našim slabostim.

Druga dolžnost je pokorščina, ki smo jo dolžni duhovniku v vsem, kar spada v njegovo službo. Ako ima on dolžnost, da nam oznanja resnico in nas vodi na potu zveličanja, ima tudi pravico, da ga ubogamo. — Tudi tukaj nam ne sme biti odločilna le njegova učenost in spretnost. Bog nam po njem oznanja svojo resnico in razodeva svojo voljo. Zato ne služimo duhovniku, če ga ubogamo, temveč Bogu, ki nam duhovnika pošilja kot svojega namestnika. Posebno se moramo varovati pred ono občutljivostjo in zamerljivostjo, ki je tolikokrat vzrok razdora med nami in duhovnikom, ako nas posvari in opominja. Ali ne vrši s tem le svoje dolžnosti, za katere se čuti odgovornega pred Bogom?

Tudi zaupanje in vdanost smo dolžni duhovniku. On nam ne sme biti tujec. Kakor naša lastna senca nas spremlja v življenju. On ni uradnik, ki zastopa pred nami svetno oblast ob gotovih prilikah, temveč pravi, nesebičen prijatelj in skrbni oče, ki nas je pri krstu rodil za Kristusa. Njemu zaupamo največje skrivnosti svoje duše, najdražje v svojih družinah. Z duhov-

nikom nas veže nekaj prisrčnega, neko duhovno sorodstvo.

Kjer je pa ta srčna zveza, tam bomo radi vršili še eno dolžnost: pomagali bomo duhovniku, da more vršiti svoje svete dolžnosti nad vsemi, ki so mu izročeni. Pomagali z molitvijo zanj in za njegovo delo. Pomagali tudi, ako ga vidimo v potrebi. Pomagali s tem, da nastopimo v obrambo njegovih pravic in njegovega dobrega imena proti obrekovalcem, ki večkrat vse svoje sovraštvo proti Bogu znašajo nad Njegovimi maziljenci.

Ko se v teh dneh veselimo z novimi mašniki, ki jim nalaga Bog z božjimi oblastmi tudi svete dolžnosti, se spomnimo tudi dolžnosti, ki jih imamo do duhovnikov. Izprašajmo si vest o tej zadevi in uredimo svoje razmerje do duhovnikov v duhu pravičnosti in ljubezni!

Pravi katoličan stoji in pade z duhovnikom!

PODGANE ZAKONSKE SREČE.

TRI so podgane na vrvi žene, ki tako rade grizejo in glojejo ob korenini zakonske sreče. Ljubosumnost in sumičenje, ki pretvarja zakonskega sodruga v zgolj špijona in policaja. Potem reformatorska lastnost poboljševanja, ki spreminja dom v navadno "kajho", kjer je eden zakonec dobri, lepi in pridni ječar, drugi pa ričet piha vse svoje žive dni; vse na njem je zlobno, črno in grdo, Bog mu je zato ženo ali moža odrajal, da ga poboljšuje, da jo reformira. In v tretje, jokav značaj in otročja lastnost enega zakoncev, naj bo žene, ali moža, ki zahteva od sodruga, da ga samo po

rokah nosi, skozi zlata očala gleda in rožic trosi na vsak korak, rožic sladkih besed in ljubkih izlivov prve zaljubljenosti.

Povdarjam: mož prav tako lahko zapade taki napaki kakor žena. S tem, ko sem dejel, da so te tri podgane na vrvi žene, nisem hotel reči, da so možje nedolžni. Najraje so seveda z ženami. Vsaj te prve tri podgane.

Možje imajo svoje napake, ki jih bomo v tem berilu pod "rešpetlin" dali, so povečini resle na strani moških. Te seveda še vse bolj glojejo ob korenini zadovoljnosti in kamor so se v hišo naselile, gorje zakoncem.

Sebičnost in samoljubnost jih rodi, iz nje se je izkotila pijanost, ki toliko mož v krempeljih drži. Pijanost zakonu nikdar ne more biti v srečo. Po besedah Slomškovih je pijanost zapravljenka božjih darov, zapravlja premoženje, zdravje življenje, morivka je sreče, miru, zadovoljnosti, posameznika in družine. Ta pijanost spreminja pijanca v pošast, ki postane najbolj lačen in žejen, ko je vse požrl, skrb se vleče pred njim, siromaštvo za njim hodi. Če je trezen, je bolan, če je pijan, je živina, ne moreš najti božje podobe na njem, ker jo sam vsepovsod taji. Naravno, da mu je blagostanje hiše in sreča žene deveta briga, samo da je goba njegovega želodca vedno namočena, to mu je skrb skrbi in eno željo ima, da bi mu Bog dal tako dolg vrat kakor je dal žerafi, da bi mu bilo dalj časa lušno, ko teče pijača po dolgi dolini. Legijon je žena, ki delijo svojo srečo z neprestano skrbjo, žalostjo in neznosno usodo. Kdo jih peha vanjo? Mož, ki je udan zapravljanju in pijanosti. Tak mož naj zasluži ime krščanskega soproga, družinske glave in gospodarja. Vse drugo kot to. Legijon je žena, ki morajo poleg skrbi materinstva in vzgoje družine skrbeti še za vsakdanji kruh svoje dece, zase tako nimajo priliko in časa skrbeti. Zakaj? Zato, ker jo mož za "pedo" goljufa, nosi težko prisluženi denar v beznice, mesto da bi ga dal družini na altar. Legijon je žena, ki bi lahko tako napravili, kakor je napravila v obupu neka kmetiška žena. Slomšek pripoveduje to zgodbo: Bil je kmetič, ki je imel majhno posestvo. Prav dobro bi bilo to posestvo vzdrževalo njega, ženo in dete. A možak je cele dneve popival in igral v nočeh po salunih, dobra žena je pa doma stradala s svojim otročičem. Nekoč je prodal neko stvar, pa še tisti večer zapil in zaigral denar po krčmah. Drugi dan bi bil moral iti v vinograd delat. Pravi ženi: prinesi mi kosilo kar v vino-

grad. Žena opoldne prinese pokrito košaro in jo postavi pred moža. Ves lačen hitro sede h košari in jo hlastno odkrije. Pa kako se prestraši, ko mesto tečne jedi in pijače zagleda v košari speče blede in jetično dete. Molče pogleda ženo, žena pa ga naravnost pogleda v oči in mu počasi in milo reče: jej, jej mož, samo to si mi prinesel, drugo pa vse zapil, požri še svoje napol živo dete." To je poboljšalo lahkomišljenega pijanca in zapravljevalca. — Legijon je takih žena, ki bi lahko isto napravile, toda na prste bi lahko preštel može, ki bi jih tako dejanje ganilo. Pa bo prišel pijanček in zapravljevec in rotill kapitaliste za svojo nesrečo, hvalil komuniste, ki mu obetajo raj na zemlji, njegova prekleta napaka je kriva, to je ti ta podgana, ki odjeda njegovo srečo in odjeda zadovoljnost družine. Veljalo je za časa Avgušтина, velja njegova beseda danes: Pijanost je mati vseh pregreh, prižigavka vsega gorja, možganom je smrt, hudo vreme jeziku, huda burja telesu, zaprava čistosti, izgon poštenja, gnjusoba življenja in izguba duše. Od take spake vendar ne moreš pričakovati blagoslova? Ali bo žena tako neumna, da bo pustila, da ji mož zapravlja denar, da ji ure, ki bi morale biti pokoja in ljubezni polne, spreminja v ure kletve, jeze in prepira, da ji otroke ponori in jim vzame vse spoštovanje do staršev. Ali bo morda mož nosil dobro voljo in srečo z alkoholom v glavi? Alkohol in sreča ne gresta skupaj, najmanj v družini. Osminka morda prinese dobro židano voljo, kar je več pa le nesrečo. Z gnojem jagnjeta, psa in prešička je baje hudič Noetu pognojil trto. Spij osminko, boš kakor jagnje, spi liter, boš kakor stekel pes grizel in lajal, spi štefan in galon, kakor prešič se boš po gnoju valjal. Mož z živinsko naravo drugam žene pripeljati ne more kakor v obup, družino pa v grozo pohujšljivega življenja. Dejal je Kristus, kdor pohujšuje enega teh malih, naj mu navežejo mlinski kamen na vrat in ga potope na dno morja. Kristus ne preklinja s tem le nečistnika, preklinja vsakega, ki otroke pohujšuje, tudi pijanega, razdivjanega očeta. In ta-isti Kristus naj potem blagoslavlja takega moža z družinsko srečo?

Druga podgana, ki je marsikateri mož na svoji verižici vodi, je sebična surovost, ki je ženi v neznosno breme. Neukrotljiva glodavka zakonske sreče je temperament kakor pesna žival vedno le reže, suva, seka in rani. Pa ni, da bi moral biti udan pijači ali zapravljevosti,

le ne da mu, da bi privoščil ženi lep pogled, prijazno besedo in dobro voljo. Sitnost gospodarja v tovarni, nagajivost mašin in delavskih priprav, neugodno razmerje do sodelavcev, druge neznosne prilike temperature, zatohlega prostora, zguba časa pri vožnji domov, vse, vse vpliva pogubno na možovo naravo. Res bi moral biti iz železa, če bi se hotel vselej premagati, naravno, da tudi doma svoje živčevje ne bo mogel tako urediti, da bi se mu moral raztajati obraz v samo sonce, posebno če še žena ne zna priskočiti na pomoč s hladnim razumom, dobrotno roko in priklenjenim jezikom. Da bi se pa moral znašati vedno le na ženo, kakor da je zgolj voda, v kateri se vroče železo tvoje jeze ohladi, to je pa tudi nespametno in zelo, zelo kvarno. Razumeti bi moral mož, da ima tudi žena svoje delo, ki morda na videz ni tako težko, pa je časih še bolj utrudljivo in umorno. Prva leta življenja so le majhni nalivi dežja, bolj in bolj pa sta mož in žena kakor oblaka polna elektrike. Taki oblaki pa strelo in grom dajo. Življenje postane ena sama nevihta. Kdo jo je zakrivil? Mož s svojo neukrotljivostjo in sršensko naravo. Je sicer latinski pregovor: če hočeš mir, pripravi se na vojsko. Toda ta latinski pregovor ne velja za družinski mir, čimbolj napenjaš lok svoje sebičnosti, tem preje bo počil tebi in družini v nesrečo. — Ta surovost se lahko kaže še na drug način, kadar mož postane in ostane hladan do svoje žene. Nebroj je mož, ki ne pokažejo nobenega srca za potrebe, želje in poklicne težave žena. Žena sicer ne sme pričakovati, da bi jo možiček kakor igračko nosil in jo ljubkoval kot dekletca, saj ni več zaljubljen otrok, resnobna žena je, da bi pa mož ne smel imeti tolaživne besede za njene križe, da bi ne smel imeti odprtega očesa za njeno ugodje, da bi ne smel poslušniti njenim željam, pa spet ni rečeno. Taki ledeniki v zakonu ne poznajo nobene nežnosti, nobenega razumevanja nimajo s svojo družico, kakor da jim je žena le plačana dekla, se obnašajo, za kuhinjo je dobra, pranje, snaženje, za ljubezen in toplo razumevanje ne.

Utelesena sebičnost bi bil tak zakonski, še daleč mu ne pristojna ime krščanskega moža. "Ljubijo naj možje svoje žene kakor lastno telo", pravi sv. Pavel. Taka ljubezen je pač prava po receptu Pavlovem. Ali je kaj čudno, da tudi ženi potem srce oledeni, da pusti moža na cedilu. Kaj njej potem mar vse njegove skrbi, ko on nima več srca zanjo? Rezultat in posledice

dica: razvalina življenja, razbit zakon. —

Sveto pismo govori v Knjigi Modrosti:

“Močna žena, kdo jo bo našel. Njena cena je kakor cena stvari, ki pridejo iz tujine. Srce njenega moža se nanjo zanaša, imetja ne bo pogrešal ob njej. Kakor trgovčeva ladja je, ki iz daljave prinaša kruha. Še ponoči vstaja in daje

gajo se njeni sinovi in jo blagrujejo, tudi njen mož jo hvali. Veliko žena je nabralo bogastvo, ti si preseгла vse . . . Dajte ji sadu njenih rok in hvalijo naj jo pri vratih njena dela . . .”

Močna žena, kdo jo bo našel . . .?

Mnogo jih najdeš po krščanskih hišah, ni treba spraševati po njih, žena, na katerih sloni

NA BARAGOV DAN

Drugo nedeljo julija, to je 13. v mesecu imamo v Lemontu Baragov dan. Zato vabimo rojake od blizu in daleč, da se udeležijo te slavnosti. Program slavnosti bo tak, kot je običajno ob naših romanjih. Maša zjutraj ob enajstih pri groti z govorom o našem indijanskem apostolu, Baragi, takoj po maši pa blagoslov.

Zbirali se bodo romarji pred cerkvico na samostanskem gričku, odkoder bomo potem v romarski vrsti šli na griček ob groti, na poti do grote bomo peli litanije Matere božje.

Menda ni treba povdarjati, da je velikega pomena, da se še vedno zavzemamo za Baragovo stvar, danes bolj kot kedaj poprej, ker je gotovo v domovini tudi Baragova akcija zadobila težak udarec, započeli smo akcijo mi v Ameriki, sedaj jo tudi ohranimo, vsaj toliko časa, da se razmere v domovini spremenijo.

13. julija torej vse, kar leze in gre, v Lemont. V domovini začasno ne romajo več na Brezje, ker jim je kruti bajonet prestregel pot. Pa dajmo in pokažimo tukaj v Ameriki, kjer smo še vedno prosti, da častimo edino pravega Boga, ne generala v človeški koži, dajmo in pokažimo svojo slovensko in versko zvestobo s tem, da bomo toliko raje poromali na ameriško Brezje.

Popoldan po slavnosti na gričku, pa se lahko vsak zabava na pikniškem gričku, kakor ponavadi.

Opozarjamo cenjene romarje, da jim ne bomo mogli postreči s posebnim kosilom kot druga leta, ker je pretežko za nas, nimamo delavcev, obenem nam je pa tudi Finžgarjev dom vihar podrl. Imeli bomo pa na hribu pijačo in meseno zakusko (sendvič) s kruhom.

Na svidenje.

pridobitka svojim domačim . . . S svojo roko sega po težkih rečeh, ne boji se za svojo hišo mraza, ob snegu, zakaj vsi njeni domači so oblečeni z dvojnimi oblačili. Moč in lepota je njeno oblačilo. Svoja usta odpira modrosti in postava milobe je na njenem jeziku. Pregleduje pota svoje hiše in brez dela kruha ne uživa. Dvi-

dom, dežela in Cerkev, še mnogo več bi jih našel, če bi ne bile imele smolo, da morajo nositi poleg križev življenja še moža pijanca na svojem hrbtu, če bi ne imele nesrečo, da hodijo skozi življenje z možem, ki jim ni v podporo, ne v pobudo, ji je le coklja in butara, tako težka in grčasta, da bi bil Kristus petkrat padel, ne trikrat, če bi bil nosil tak križ.

LAMOTSKI ŽUPNIK

(Celoletna povest)

(Dalje)

LEGENDA O ŽALOSTNEM VITEZU

“Povejte vendar, prečastiti, kako ste le mogli biti zraven pri pogrebu tega nesrečnega norca, čigar vsiljivo delovanje in razkrajajoče onegavljenje je tako pogosto motilo vašo nedeljsko pridigo?! Kako neki ste mogli tega smešnega apostola in njegove nevarne sanjarije o deveti deželi posvetiti s svojim blagoslovom in mu s tem tako rekoč izročiti potni list v raj?!”

Okoli ust župnikovih je pri tem vprašanju gospe generalove zaigral tenkočuten smehljaj, prav nič se ni zagovarjal, brez ovinkov je priznal svojo simpatijo ali sočuvstvo svoje do upornika, ki se ga je bilo vse balo. Nenadno molčanje, ki so bili v njem skriti spoštljivi očitki, je prevzelo plemiško obednico. Baronica, gospa generalova in “ta mala” grofica, vse so z isto trdo kretnjo položile svoje skodelice na mizo. Naš župnik je bil na tem, da lehkomišelnost dočela izgubi ljubezen visoke družbe.

Gospodinja prične zdaj znova nuditi čaj, krčevito poskuša, da bi premolk izpolnila z ljubeznivim kramljanjem. Ljuba markiza je bila genljiva v svojem prizadevanju, da bi spet napeljala pogovor. Toda zastoj. Megleno listopadno občutje je bilo močnejše nego ona. Gostemeglene koprene, mračna sivina umirajočega dneva in mrzli drobní dežek, ki je rosil, so razširjali vzdušnico, polno globoke otožnosti, ki ni pripustila nobene vesele misli; v očeh vseh je plaval nejasno ter nestalno sanjarenje in pa malce bojazni.

Če bi se le prečastiti hotel odločiti, da bi odgovoril, da bi pojasnil! Gospa generalova je bila zastavila svoje vprašanje pač le zato, da bi spravila nekaj življenja v zabavo. Upala je bila, da pride do viteškega prepira — — — do prijateljskega tekmovalnega razgovora ali obravnave, ko beseda da besedo, da se krešejo misli — — — saj je vendar bolj prijetno in zabavno prepirati se, kakor pa dolgočasiti se. Toda nič! Spet so se prepustili nekakemu topemu sanjarenju ter snovanju.

Naš župnik se je veselo daroval, da je že šestič popil svojo skodelico čaja in zdelo se je

delj časa, da je povsem vase zatopljen. V tem trenutku je bil on edini, ki mu je lastna družba bila prijetna.

Nato pa nenadoma dvigne glavo in prične govoriti sam s seboj, bolje rečeno, sam zase polglasno sanjariti in sanjati. Mehko, zagrnjeno, kakor od daleč so prihajale njegove besede. Redek pokoj in mir se je ž njimi vlegel na človeške duše.

Poslušale so ga brez napora, brez volje, kakor bi čule zvoke lahne daljne pesmi uspanke.

In naš župnik je pripovedoval:

“Na nebeških livadah sredi med cvetočimi, bledimi cvetkami je plesalo krdelo malih angelov. Z lahkimi nogami so se rahlo dotikali cvetličnih čašic, da so blesteče biserne rosne kapljice popadale ž njih na tla s komaj slišnim zvonkljanjem. Bilo je, kakor da curlja zvonki smeh pod koraki nebeških otrok preko vse trate, ki je bila potopljena v ozračje čistega veselja, studenčne svežosti in zore.

To je bila rajska veža, preddurje, odkoder je vstop v najsvetejše, kjer je globoka, težka sreča objemala duše, to je bila veža, kjer so stanovali mali otroci, ki niso bili krščeni, na pol angelci, z rožnatimi podplati in malimi jamicami na licih, tako podobni našim zemeljskim otročičem, da jim je bil Peter podelil velike peroti, da bi jih razločeval, prav tako velike peroti, kakršne so tam onstran nosili poganski amoretje, s katerimi pa radi spodobnosti niso občevali. In le-ti mali drobceni angelčki niso imeli nobenega drugega opravila, kakor da so se veselili in zabavali tako zelo, kolikor le mogoče in pa, da so izvoljene spremljali s svojim petjem tja do nebeškega praga. Tisti čas jih je pa le malo prihajalo. Na zemlji je gospodoval Karneval in ljudje so imeli malo veselja in časa, da bi si iskali pot v nebesa. Sveti Peter je slabe volje hodil po nebeških poljanah in malim angelcem se je zehalo prav nesramno in brez hinavščine. Saj je vendar bilo predolgočasno, če je bil Peter tako žalosten in ako nihče izmed zemljanov ni hotel priti k njim. Zmeraj bolj pogosto so prekinili svoj radostni ples ter so, tako kakor njih veliki prijatelj, pazno gledali proti obzorju, roke so dvignili pred očmi, da bi jih zaščitili, nato so jih pa spet navzdol spustili ter globoko in težko vzdihnili.

Nekega dne se je pa nenadoma nekaj prikazalo v ozadju, vprav ob meji, kjer se stikata nebo in zemlja. Ves čas svojega bitja in življe-

nja niso bili angelci videli kaj takega. — Ročice so razprostrli, glavice pomaknili nazaj, s stresočimi se perutmi in z nožicami, ki so se prekopicavale, so pohiteli tja, tako je hušknilo krilato krdelo in ves nebeški travnik je trepetal pri njih radostnem teku. Naglo, naglo, saj se je moglo nekaj videti! 'Hu, hu, le poglej! Na glavi mu čepi stari lonec iz pločevine, sredi obraza grdi kljukasti nos! Ta orjaško velika usta, izvotlena lica! Te neznansko dolge noge, ki se spotikajo čez ost dolgega meča! Hahaha! Hihihi! Preluknjani, raztepeni ščit! Hahaha!' In mali angelci so se smejali, smejali so se in topili v smehu, tako neusmiljeno, da je bliže prihajajočemu žalostnemu vitezu zvenelo v ušesih kakor nekaj odmev z zemlje. Toda nezmoteno je prihajal bliže, oči je srepo upiral v rajski vhod, ustnice so se mu zamakneno smehljale, vse na njem je bilo tako brezpogojno, tako popolno smešno, da je mejilo že na tragično. — In, o groza! — Zadaž za njim je prihajala še neka postava! Sanjarsko pošastna žival, prav tako grda kakor njen gospodar: mršava, sestradena, na visokih tenkih nogah — konjska spaka, ki je nosila svojo glavo prav tako visoko kakor njen gospodar in v koje očeh so se svetlikali prav tako nemirni plameni, ki so mogli vzbujati ob enem sočutje in grozo.

'Peter, Peter, pokukaj no ven in poglej!' je kričal zbor angelskih otročičev.

Rajska vrata so se odprla. Soj svetlobe je švignil in privrel iz nebes ter se razprostri preko travnika, kakor zlata tkanina. Don Kišot se je zgrudil na kolena.

'Pridi vendar pogledat, Peter, hitro pridi!' so spet kričali angelčki. In Peter je naposled previdno pokazal svoj nos izrajskih vrat. — Precej časa je trpelo, da si je opomogel od svojega začudenja! Nato je pa izbruhnil in z grmečim glasom je svojim varovancem zaukazal, naj se takoj umaknejo. Že več stoletij se Peter ni bil nič več razjezil. Zdaj pa celo njegova preizkušena čednost, že celo večnost stara, ni mogla vzdržati. — 'Človek in žival', je kričal, 'kar takoj pojdiva proč! In vi, rahla sodruga, ali vas ni sram, da ste dvema takima postavama pustili priti skoraj do praga rajskih nebes, dvema bitjema, kateri na zemlji nista nič drugega počenjali nego strahovite neumnosti?'

Don Kišot je pri teh besedah povsili glavo in po njegovem dolgem nosu je spolzela in stekla hitro, prav hitro solza, in še ena — in spet ena — in spet ena —. Mali angeli se

niso nič več smejali. Začudeno so opazovali nepoznano roso. In mahoma pogladi najmanjši, morda iz kakšnega starega, nezvestnega spomina, z rahlo kretnjo preko lica dolgega viteškega plemiča in mu obriše solzo. 'Lepa hvala, mili mali dvorski plemič,' je rekel vitez. S tem so mu pa tudi že srce in roke nebeškega bitja bile odprte. Ostali so nemudoma posnemali zgled najmanjšega ter so, kljub ostro resni bradi svetega Petra, prešli v sovražni tabor, da bi pričeli z mirovnimi pogajanjmi. Nekateri so gladili konju noge, drugi so poskušali posaditi čelado na različne kodraste glavice, spet drugi so skušali s strašnim naporom potegniti meč iz nožnice in pa dvigniti ščit. In vitez je pri veselem smehu angelskih otročičev pozabil na svoj lastni obup.

'Ali ne pojdeš po svojih potih,' se je zdaj nenadoma spet razsrdil Petrov glas. Zdajci se je pa Don Kišot s poslednjim odlokom in sklepom visoko raztegnil in rekel: 'Čuvar svetih vrat, položi ta meč k nogam našega ljubeznivega Gospoda in priporoči me Njegovi neskončni milosti.' In z viteškim pozdravom je žalostni vitez ponudil Petru svoj raztepeni meč s skrhanim robom, čigar rezilo je pa vendar bilo brez pege.

V tem trenutku so se odprla nebeška vrata na visoko in na široko in neki glas, čigar tople sladkosti, čigar blestečega zvoka ne bi mogla posneti nobena pozemeljska godba, glas Gospodov, je zadonel: 'Naredite prostor, vi vsi, prostor za tistega, ki se je povrnil domov!'

Sveti Peter pa je bil zbegan, ni vedel, kam naj bi se del sam in ni znal, kam naj bi posadil edinstveno svojskega blaženega. Dočim so se vanj zadevali ter ga stiskali angelski otročiči, ki so s svojimi velikimi očmi hoteli ukrasti kotiček rajskih nebes, je povsem po človeško godrnjal v svojo lepo belo brado: 'Kam neki le naj denem tega velikega norca?'

Glas Gospodov je pa zaukazal prav tako resnobno kakor določno: 'Peter, Peter, povedi ga med velike svetnike!'

Od tega časa nadalje so nebeška vrata ostala odprta za vse viteze vzorov, ki se motijo in blodijo, za vse tiste, ki so blage volje, — so sveta vrata, skozi katera najdejo pot domov k veliki Svetlobi, k večni Ljubezni —.

Naš župnik umolkne.

Vsi so bili prisluškovali, brez napora, brez volje, kakor da bi bili slišali zvoke rahle, daljne pesmi uspanke.

Jubilant P. Benigen pripoveduje:

Želja po slovenski šoli v Aleksandriji je postajala vedno večja med našim narodom in Hrvatimi. Bili so pravi domoljubi vsi, razen nekaj izjem. To nas je privedlo do resnega razmotrivanja in dela, da si poskrbimo slovensko šolo, ker otrok za njo je bilo zadosti.

Ta želja, sama na sebi lepa in hvalevredna, pa ni bila lahko izpeljiva. Ako že v domovini ni imel tedaj naš narod svojih šol povsod, kjer bi jih moral imeti po vsej pravici, kako naj dobimo slovensko šolo v tujem Egiptu? Tej misli je bil silno nasproten tedanji avstrijski konzul, neki Madžar, in nekateri potujčeni Slovenci.

Vedeli smo, da bomo naleteli pri tem domoljubnem delu na marsikako oviro in celo nasprotovanje; zato nismo o njej bobnali, ampak ohranili našo namero tajno — medseboj. Naši nasprotniki bi nam bili lahko v kali uničili vse naše načrte in vse naše delo za slovensko šolo. Ali naša volja je bila trdna: Mi hočemo dobiti svojo šolo, in sestavili smo odbor za osnivanje slovenske šole v Aleksandriji.

Dogovorili smo se med seboj, da priredimo v ta namen shod v nemškem azilu neko nedeljo popoldne. Tam smo imeli vsako nedeljo popoldansko službo božjo in povedal sem sestri prednici, da bo prišlo nekaj mož v dvorano.

Četudi smo delali tajno, je vendar o tem shodu zvedel avstrijski konzul in poslal na shod enega Italijanaša in enega Nemčurja, da bi nam nasprotovala in potem vse poročala konzulu.

Od tem shodu sem našel malo notico v neki knjigi in jo tu objavim. Shod se je vršil 24. aprila l. 1907 v dvorani nemškega azila. Navzočih je bilo 34 Slovencev in Hrvatov. Eden rojakov pozdravi zbrane in razloži namen shoda.

Takoj prosi za besedo Italijanaš, ki sicer mirno govori, češ, da je bolj potrebno za naše stare ljudi ustanoviti azil, namesto slovenske šole. Tedaj pa vstane korenjak Franc Zarli, iz Kobarida, ki je bil orožnik v domovini, v Aleksandriji pa cvetličar ter mu gromovito zakliče: Mi Slovenci in Hrvati smo se danes zbrali tu, da ustanovimo slovensko šolo v Aleksandriji, kdor ni za njo, ven, tam so vrata.

Tako je utihnil Italijanaš, da se ni upal več besedice ziniti, in Nemčur se še ni niti oglašil za besedo. Tak junaški nastop je ukrotil naše nasprotnike.

Na tem ustanovnem shodu se je določilo, da sestavi odvetnik dr. Filip pl. Wolff pravila glede šole in šolskega odbora in potem skliče občni zbor.

G. doktor je to kmalu sestavil in 28. aprila l. 1907 se je vršil občni zbor v Franc Jožefovem azilu. Sklenjeno je bilo, da ustanovimo slovensko šolo v Aleksandriji in vse za pripravo šole: obiskati starše, ki imajo otroke za šolo, koliko bodo prispevali mesečno; mene so pa naprosili, da napišem iz župnijskega arhiva sv. Katarine imena slovenskih in hrvatskih staršev ter učenec, ki bi v jeseni obiskovali prvi razred slovenske šole.

K sklepu je bila volitev odbora, ki je bil naslednji: Predsednik G. G. Zibilich; podpredsednik Anton Leban; tajnik dr. Filip pl. Wolff; blagajnik Franc Zarli ter pet svetovalcev: A. Ruscovich, A. Ozretich, Jakob Velkovrh, Štefan Černič in Blaž Zar.

Takoj po občnem zboru smo pričeli z naročenim delom. Treba je bilo čimprej imeti vse podatke, da jih pošljemo na Dunaj ministerstvu za dovoljenje slovenske šole v Aleksandriji.

Najprej smo hoteli vedeti, katere slovenske in hrvaške družine v Aleksandriji bodo podpirale slovensko šolo, in koliko bodo prispevale v ta namen. To delo so si medseboj razdelili svetovalci odbora in dosegli so prav dovoljen vspeh.

Jaz sem izpisal iz matičnih knjig župnijskega arhiva imena slovenskih in hrvaških staršev ter otrok. Seveda sem moral to vse tajno storiti. Edini čas za to delo je bil popoldne po obedu do tretje ure. Z arhivarjem sva bila dobro prijatelja in dal mi je ključ od arhiva, dasi tudi njemu nisem povedal, kaj bom delal v arhivu. Ko sem lepo dovršil to delo, sem izročil izpiske tajniku dr. Filipu pl. Wolffu, da jih bo priložil prošnji za dovoljenje slovenske šole v Aleksandriji, ki jo bo poslal ministerstvu za zunanje zadeve na Dunaj.

Naš tajnik dr. Filip pl. Wolff, Dalmatinec iz Dubrovnika, je bil zet člana dunajskega parlamenta, svetnika dr. pl. Vukovića. Njemu je najprej poslal obširno spomenico, da jo prečita v državnem zboru in da isti podpre gmotno nameravano slovensko šolo v Aleksandriji. Prečital mi jo je v svojem stanovanju, bila je te-

meljita in je neustrašeno izpraševala vest avstrijske vladi radi zapostavljanja Slovanov.

To spomenico je dr. pl. Vuković prinesel v državni zbor. In kakor je potem pisal svojemu zetu, je mogel samo malo spomenice prebrati, toliko ogorčenja je že to napravilo. Prav pove naš pregovor: resnica v oči bode.

Naš načrt je bil, da otvorimo v jeseni slovensko šolo in sicer s prvim razredom ljudske šole. Poiskati je bilo treba pripravno hišo z dvoriščem in jo prirediti, da bo odgovarjala svojemu namenu. Nismo je hoteli kupiti, ampak jo vzeti samo v najem. Kmalu se je posrečilo, da smo dobili v najem prav primerno hišo z velikim dvoriščem za učence, kjer se bodo igrali.

Odbor je izročil vse delo podjetniku, vrlemu Slovincu Štefanu Černič, da uredi hišo za šolo, napravi šolske klopi, kupi pohištvo in na dvorišču postavi leseno dvorano, kakor so v Orientu v navadi. Naš podjetnik, obenem svetovalec odbora, je vse to dovršil v našo popolno zadovoljnost.

Kdo bo pa učil v slovenski šoli? Slovenske šolske sestre iz Maribora. To je bila vseh trdna volja. Dobiti jih pa iz Maribora in sicer za prvo leto štiri, to nalogo je odbor izročil meni.

Takoj sem pisal č. s. provincijalki Šol. sester v Maribor in razložil vse, kaj smo pripravili za nje ter, da bi bile v Aleksandriji meseca septembra. Odgovorila mi je, da je pripravljena poslati štiri sestre v Aleksandrijo, samo dovoljenje od knezoškofa bo težko dobiti.

Pisal sem v drugič kako nujno je potrebno, da pridejo sestre v Aleksandrijo in kako bi bile odgovorne pred Bogom, ako bi ne sprejele tako važnega misijonskega dela. Na vsak način morajo dobiti dovoljenje, ker smo že vse pripravili, da prično s podukom v jeseni.

K sreči ali bolje po previdnosti božji sem dobil od Patra kustoza iz Jeruzalema dovoljenje dva meseca za počitnice. Spolnil sem namreč šest let svoje službe v kustodiji Svete dežele. Bila je tam navada, da sme redovnik, ako hoče, po šestih letih svoje službe na počitnice in se vrniti ali pa ostati v svoji provinci.

Kdor je služil v Sveti deželi šest let, ima posebne pravice, seveda duhovne pravice ali dobrote, da opravi vsak pater v kustodiji Svete dežele zanj po njegovi smrti eno sveto mašo, bratje pa zmolijo po sto očenašev vsak. Če je bil v službi dvanajst let, se to podvoji; če pa je bil v službi 18 let ali več, dobi trojno glede maš in molitev. Kdor bi pa umrl v službi Svete de-

žele že v prvem letu, se opravijo zanj sv. maše in molitve trojno, kakor za onega, ki je bil v službi 18 ali več let in je umrl v svoji provinci.

Po šestih letih sem se prvokrat podal v domovino na počitnice. Moj glavni namen je bil, da grem v Maribor k šolskim sestram in knezoškofu Mihaelu Napotnik ter zagotovim prihod sester v Aleksandrijo.

Dospel sem nekega ponedeljka jutro v Maribor in šel najprej k svojim sobratom v samostan, da opravim v cerkvi Marije Milostne sv. mašo. Po maši sem povedal sobratom, da želim govoriti s Prezvzišenim. Rekli so mi, včeraj so knezoškof imeli birmovanje in na dan po birmi nikogar ne sprejmejo. Hočem vseeno poskusiti, sem jim rekel, morda bodo napravili izjemo. Grem v škofijo okoli 11. ure in se naznam, da želim govoriti s Prezvzišenim. Služabnik mi pride povedat, da me bodo sprejeli in naj vstopim. In res prav ljubeznivo so me sprejeli ter me še povabili na obed.

Glede sester za Aleksandrijo pa naj govorim z g. kanonikom Mlakarjem, ki je delegat za šolske sestre. Rekli so mi tudi, jaz sem malo truden in ne bom z vami pri obedu, ampak boste obedovali z mojim g. kaplanom dr. Ivanom Tomažič. Tako sva obedovala sama, pa koncem obeda zopet pridejo knezoškof in še malo pokramljamo, potem sem šel h g. delegatu. Njemu sem v dveurnim pogovoru razložil vse, kar smo pripravili za sestre v Aleksandriji. Priporočil sem mu končno prav posebno, da naj čimprej obvesti o prihodu Šol. sester našega nadškofa v Aleksandriji. Toliko sem mu to priporočal, da je rekel, ali mislite, da jih ne bodo sprejeli? Ne mislim sicer tega, vendar vse je mogoče, le prosim obvestite čimprej. Zelo vesel sem se povrnil v samostan in sobratje se niso mogli zadosti načuditi, da sem imel tako srečo.

Bolje je pošteno umreti kakor sramotno živeti.

Božja je najjačja.

Brez Boga ni sreče doma.

Cerkve ne delajo zidi nego prsi.

Cerkveno je ognjeno, a sirotsko in občinsko, pekleno.

Če Bog hoče, tudi motovilo počí.

NJIHOVA POTA K BOGU

VNUK SE VRAČA.

Če prašaš na Francoskem, kdo je bil Ernest Renan, ti bodo povedali: Renan je bil sloveč francoski pisatelj, ki se je trudil, strgati Jezusu Kristusu zarjo božanstva. V svojem največjem delu je potvoril zgodovinsko resnico, zmaličil evangelije in je naslikal Jezusa kot nežnega in plemenitega človeka, ki je bil bolan sa-

njar. Renan je skrunil božjo resnico. Njegove knjige so pravi strup, ki je zavdal že toliko mladim srcem in jim vzel dušni vid, da niso ugledale božjega solnca nikoli več.

Na večer življenja je sedemdesetletni Renan zapisal tole otožno zgodbo:

V moji lepi domovini, v katoliški deželi Bretoniji, je zelo razširjena legenda o mestu Is, ki ga je v neznani dobi požrlo morje. Ljudstvo kaže na raznih odsekih obrežja temelje tega pravljičnega mesta. In ribiči znajo pripovedovati prečudne zgodbe o njem. Zatrjujejo, da je v viharjih dneh videti na brazdah morskih valov vršiče cerkvenih zvonikov. Ko so tihi dnevi, slišiš vstajati iz prepada odmev zvonov... Često se mi dozdeva, da imam na dnu srca mesto, ki pozvanja z zvonovi namenjenimi, da kličejo h božjim službam vernike... Toda ti verniki ne marajo slediti njih vabilu. Včasih se ustavim, da prisluhnem tem trepetajočim glasovom, ki prihajajo, zdi se mi, iz neskončnih globočin, ko da bi bili glasovi iz drugega sveta.

Kaj zvoní v srcu starega brezverca? Zvon vesti, zvon stare in večno mlade katoliške vere.

Da, ta zvon v globočini se je oglasil in je zapel. Stari Renan ga ni slišal več. Tudi nje-

govi otroci niso več čuli jasnih, srebrnih zvokov katoliške resnice. Toda v tretjem rodu je zvon zapel in vnuk starega brezverca ga je zaslišal... in je sledil njegovemu nebeškemu glasu in je s srčno krvjo hotel zbrisati grehe svojega deda.

Vnuku pa je bilo ime Ernest Psichari (izgovori: Psikari).

Hči starega Renana, Noemi, se je poročila z Janezom Psicharijem, ki je bil grškega rodu. Iz te zveze je bil l. 1883. rojen otrok, ki so mu dali ime Ernest, po slavnem dedu. Mati je dečka vzgojevala v duhu dedovem. Navduševala ga je, naj se pripravi, da bo nadaljeval delo, ki ga je začel ded. V domači hiši ni slišal ni besede, ki bi bila veri prijazna. Mati je želela, naj sin postane sloveč pisatelj in učenjak, ki bo z duhovitim in sijajnim peresom rušil "črno trdnjavo ozkosrčne vere, temno ječo resnice" in oznanjal, da je človek svoboden, neodvisen od Boga. Živahni in pogumni deček pa ni nič maral za tako delo. Hotel je postati vojak. V strogem vojaškem redu je želel postati mož jeklene volje in trdnega srca. Ko je dovršil srednjo šolo, je devetnajstleten stopil v armado. Eno leto je služil, živahen, srečen, da more lahko prenašati vsak napor. Potem je šel na visoko šolo v Pariz. Toda kako so se njegovi prijatelji začudili, ko je leta 1904. kar na lepem pustil knjige in spet prijel za puško. Poročnik Psichari je odložil svoje časti in je postal prost topničar, samo da je smel odpotovati na daljne afriške postojanke, kamor ga je vlekle srce.

Veder in poln lepih sanj se dvigne mladenič na pot v razžarjene afriške planjave, kjer je treba drznih ljudi, krepkih src, ker tam smrt požanje vse, kar je bolešno in malodušno. Mladi fant pa hoče s svojimi deli proslaviti vrline francoskega vojaka: drznost, hladnokrvnost, zvestobo, vztrajnost, smrtni pogum. Razneženo,

nenaravno življenje Pariza, ki je pravi moderni Babilon, se mu upira in gabi. V zvonkih, tekočih, krepkih verzih svoje prve knjige "Zemlja solnca in spanja" poveličuje enostavno in priprosto življenje puščave. Tam v gluhi tišini začne biti ura vesti, ura srca vedno glasneje, glasneje . . . Tudi v mladih prsih Ernestovih je ta ura začela biti. Velikanska, čista saharska obzorja, napolnjena s tišino, so ko velik samostan, kjer je streha oblak neba, spodaj peščeni griči. V tem samostanu se sprehaja mladi vojak in premišlja in grebe v svojem srcu in išče, išče . . .

Kaj išče? Bilo je v pristanišču ob afriški obali. Ernest se je pogovarjal z enim svojih tovarišev — z mladim mavritanskim vojščakom iz dežele Adrar — in mu je razkazoval veliko napravo za brezžični brzovjav, ki naj bi vezal saharske postojanke s francosko domovino. In je dejal tovarišu:

"Mavri se ne bodo mogli več upirati tako mogočnemu in bogatemu ljudstvu kot smo Francozi."

Mavritanski mladenič je za hip pomolčal, potem pa je slovesno odgovoril:

"Res, vi Francozi imate zemeljsko kraljestvo, toda mi Mavritanci imamo nebeško kraljestvo."

Ko je Ernest zaslišal globoke besede mladega mohamedanca, je ostrmel. In začutil je, kako zelo grešijo vsi, ki hočejo ločiti Francijo od katoliške Cerkve. Hipoma se je zavedel, da ima Francija nekaj, kar je neskončno bolj dragoceno kot denar, tovarne, stroji, železnice, — da ima Francija katoliško vero, resnico, milost. Toda to resnično "nebeško kraljestvo" ima moja domovina le, če se trdno in tesno oklepa katoliške Cerkve. Tako je Ernest pisal prijatelju: "Vse kar imamo velikega in lepega, vse smo prejeli od katolicizma . . . Opustimo krščanstvo in ostane nam samo lažnjiva veda . . . In dasi to spoznavam, nimam vere; to je sicer protislovje, da sem katoličan brez vere."

GLAS VPIJOČEGA V PUŠČAVI.

V Ernestovem srcu je začel hud boj. O tem duševnem boju imamo prelepo poročilo. Pesmi in molitve, ki jih je spisal v puščavi in jim je dal naslov "Glasovi vpijočega v puščavi", nam odprejo pogled v njegovo dušo. V izgubljenem kotu Afrike je mlado srce drhtelo in ni vedelo, ali bi se odločilo za nebo ali za zemljo. Le po-

čas se je to srce čistilo in pripravljalo, da se Bog naseli v njem.

Skrivnostno je delovala milost v njegovem srcu. Vrli in pravi vojak je zelo čislal zvestobo. Nič se mu ni zdelo tako lepo ko zvestoba. In njegove oči se iz puščave obračajo v katoliški Rim, ki je kamen vse zvestobe. Rim neomajno in zvesto oznanja resnico, večno resnico, in se ne udaja in ne odneha od nje. Križ je nespremenljiv, križ je zvestoba, križ terja, da smo zvesti. "Zakaj naj bi jaz, ki tako ljubim zvestobo, odvrčal oči od križa? To bi bilo nepošteno, neumno. Jaz si ne upam izpovedati pred Mavri, da sem neveren, in jim pravim: "Mi verujemo!"

Mladi častnik, ki na samotnih postojankah, ob ognjih, ki gore po taboriščih, premišlja o veri svojih očetov, začuti, da se mora Francija vrniti h Bogu. Svojemu prijatelju piše: "Eden ali dva rodova moreta pozabiti božje zakone in se obtežiti z verolomnostjo in nehvaležnostjo. Toda pride čas, ko moramo zopet poprijeti za verigo, da nam majhna, plapolajoča svetilka vere nanovo zagori v hiši." "Proti svojemu očetu, ki je vero zgubil, se moramo potegniti za svoje pradede, ki so vero živeli in čuvali." Zares! Proti svojemu staremu očetu Ernestu Renanu, ki je napadal in sramotil Jezusa Kristusa, bo nekoč vstal njegov vnuk in bo oznanjal, da se mora Francija vrniti h Cerkvi, h Bogu.

Toda mlado srce je zdaj še daleč od Boga. Zelo trpi pod strašnim zemeljskim zlom. Grehi ga mučijo. Toda z neznansko silo ga Cerkev privlačuje.

Čujte klic iz tega srca, ki je bilo stisnjeno vsled svojih vzdihov: "Čutim, da so onstran zadnjih luči obzorja, kjer bivajo vse duše apostolov, devic in mučencev z neštevilno vojsko pričevavcev in spoznavavcev. Vsi me silijo, me s silo dvigujejo v višje nebo in jaz želim s celim svojim srcem, da bi bil tako čist kot oni, tako ponižen kot oni, tako deviški kot oni . . . želim si njihovo moč in milost . . ."

Na samotni gori Marijini blizu Pariza pa je za Ernesta molil prijatelj. Od njega je Ernest prejel v puščavo pismo, ki pravi: "Molili smo zate na vrhu svete gore. Zdi se mi, da joče nad teboj sveta Gospa, ki je tako lepa in želi, da bi ti postal njen sin. Ali se ji ne odzoveš?"

Šele na domačih tleh, v Parizu, se ji je Ernest odzval. Leta 1912. je zapustil Afriko in se vrnil domov.

(Dalje prih.)

KUGA – NAJPRIMERNEJŠE IME

V PREJŠNIH stoletjih so trepetali narodi pred imenom "Črna kuga", ker je ta beseda značila najhujše grozote, največjo nesrečo in strahoto tisočere smrti. Kamor je pridirjala, je pustila opustošene domove za seboj, iztrebljene vasi in osamljena mesta. Ni ga bilo zdravila, ni bilo prave zdravniške pomoči, ljudje si niso mogli pomagati. Zato je bila žetev kuge tem strašnejša in uspešnejša, ker niso imeli ljudje smisla za higijensko čistočo in snaznost.

Hvala Bogu, danes je medicina in zdravilska znanost toliko napredovala, da se človeštvu ni treba toliko bati splošnih epidemij, črna kuga, ki bi kar na tisoče ljudi pobrala, nima več mesta med nami, ali ga vsaj najti ne more, toliko je že znanost poskrbela z načeli zdravstva. Res se je po svetovni vojni kuga "španske" razdirjala po vsej zemlji, toda to je bila bolj posledica vojne. Pravijo: v mirnih časih pa le ni slišati o splošnih bolezenskih pojavih, ki bi bili kugi podobni.

Pravijo. Pa le gospodari med nami kuga, ki je strašnejša od črne. Strašnejša zato, ker jih več pomori kot črna in ker je tako hinavska in skrita. Ne prihaja po široki cesarski cesti, da bi jo mogli spoznati in se je ubraniti z zdravstvenimi odredbami, potihoma in skritoma prihaja, z masko moderne prosvitljenosti na obrazu in rokavicami "kulture" in "higijene" na rokah.

Bela kuga se imenuje ta epidemija. Čeprav nosi ime "bela", je vseeno kuga, ki mori in pustoši, pustoši in mori kot nobena druga kuga ni morila v zgodovini. V svoji moriji presega celo svetovno vojno. Ali ni žalostno, ko po petindvajsetih letih, odkar je svetovna vojna strašila po svetu, prebiramo knjige, ki govorijo o življenjskih žrtvah bojujočih se držav. Enajst milijonov ljudi je pobila vojna. Toda kaj je ta visoka številka žrtev v primeri z milijoni, ki jih leto za letom bela kuga pobere? Ti milijoni so žrtve nedolžnih otrok, ki jim je Bog odločil pot v življenje, pa ga jim prestrežejo nečisti in krvoločni starši. Bodisi, da sploh ne puste, da bi prišli na pot življenja, ali jih pa že živeče pod

materinim srcem s poti do rojstva spravijo. Toda ne samo otroška življenja mori ta kuga, mori tudi odrasle, matere predvsem. Ogorčen nad divjanjem te morivke kliče Tihamer Toth: "Tisoč mater umre v enem letu samo na Ogerskem radi ponesrečenih nedovoljenih operacij. Ali more gozd prenesti in obstati, če mu vsako leto tisoč dreves izpodsekajo." To se je godilo pred osmimi leti na Ogerskem. Danes je po vsem svetu desetkrat hujše! Kje so pa še tista medla bitja modernih žena, ki ti hodijo skoz življenje brez življenja, ker jih tlači vest in jim je moderni greh brezotročstva izpil vso moč, raztrgal njihovo živčevje, da so bolj podobne živim mrličem, kakor pa ženam, na katere bi se mogla naslanjati stavba družine.

PREKLETSTVO NAPREDKA.

Zdi se, kakor da je ta kuga prekletstvo kulture. S težnjo po udobnem in bolj lagodnem življenju, ki ga prinaša s seboj nova doba s svojimi iznajdbami, je človeštvo izgubilo smisel za žrtve in požrtvornost. Materinstvo je poklic odpovedi, zatajevanja; biti družinski oče peterih in šesterih otrok je velika pokora, ki zahteva, da si oče marsikatero udobnost pritrga. Odpoved in zatajevanje pa vendar nista na mestu v času, ko ves svet let za tem teži, da si življenje olajša. Ta evangelij udobnosti je prvi trosil rože na pot beli kugi in ji odprl okna in vrata na stežaj po vseh premožnejših domovih. Ko je bela kuga opravila svoje po teh domovih, se je pa spravila še v obubožane hišice in kajžice; kjer je doma večno uboštvo in pomanjkanje. Da ima tudi tukaj bogato žetev, se razume. Tu ima navidez še posebno pravico, dajejo ji to pravico slabi časi, pa slabi, nemoralni zdravniki, ki so največji glasniki moderne propalosti. Ali ni čudno? Pri črni kugi so si zdravniki prizadevali, da bi zajezili pogubo kuge, beli kugi zdravniki najbolj pomagajo do uspehov. Kuge prejšnjih dni so pomagale človeštvu, da se je zavedlo, treba bo več čistoče in higijenskih sredstev, če se hočemo ubraniti lavi bolezni in smrti človeštva. Bela kuga dela obratno, človeštvu jemlje čistočo, seveda ne vnanjo, telesno, pač pa notranjo, moralno čistočo, ki je veliko več vredna kakor pa telesna.

Z moralno čistostjo, ki jo bela kuga krade človeštvu, bo počasi zginil tudi smisel za nadnaravno življenje milosti, smisel za duhovno plat življenja, človeštvo se ponižuje do živali. Da,

pod žival. Ker bele kuge živalstvo ne pozna. Žalostno, da ima mesto pri človeku, kroni vesoljstva, pri bitju, ki se z dušo, posebnim božjim pečatom, postavlja.

Kuga. Še prenedolžno je to ime za to moderno pošast.

Težko je danes o tej kugi govoriti. Tako se je že razpasla, razpasla tudi v katoliških in krščanskih vrstah, da ji ne moreš in ne moreš do korenin, razpasla najbolj v družinah, ki so z

Ni ga duhovnika, ne škofa, ni ga papeža, ki bi mogel v tem oziru opravičiti kateregakoli iz kakršnihkoli vzrokov. Ne uboštvo, ne bolezen, ne zdravnik, profesor, noben, še Bog ne more opravičiti bele kuge, ker je proti naravi, ker napoveduje smrt življenju. Kar je protin naravno, še Bog ne more zagovarjati.

Dolžna je Cerkev, da pove svojim članom: Kadarkoli kdo s kakršnimikoli sredstvi goljufa naravo, da ne more doseči svojega namena, ki

MOLIMO ZA MIR

Jezus, Veliki duhovnik nove in večne zaveze, ki sedi na desnici Očetovi in neprestano za nas posreduješ!

Srčno rad si vse dni na veke vekov s svojo ljubljeno nevesto, ki je tvoja Cerkev, in z namestnikom tvojim, ki ji vodi zemeljska pota.

Milostno si povzdignil, božji prvak pastirjev tvoje črede, na Petrov prestol svojega služabnika in velikega duhovnika Pija in si mu dal sredi vse zlobe sedanjega časa milobo spricho sovražnih napadov, moč v obrambi vere, očetovsko skrb v pastirski službi in čuječnost v vladanju Cerkve.

Po njegovih zaslugah, ki so sad milosti tvoje, milostno sprejmi njegove molitve in naše prošnje usliši!

Tvoje kraljestvo naj pride, nesmrtni Kralj vekov! Tvoja resnica, ki si jo iz nebes prinesel, naj seže do skrajnih zemeljskih mej! Ogenj, ki si hotel, da vso zemljo obseže, naj vname vsa srca.

Ta želja preveva srce tvojega namestnika papeža. Želja, da bi vsi ljudje našli spravo s teboj; da bi došla uteha tolikim materam in sinovom v njihovi tugi; da bi sloga in odpuščanje spajala narode; da bi pravičnost in mir zavladala svetu.

Razsvetli, o Jezus, svojega namestnika, svetega Očeta! Daj mu novih sil v njegovih tegobah in vseobčih skrbih! Obnovi v njem duha svetega Petra, ki prosi zanj pred teboj!

Reči, Gospod, mogočno besedo, ki naj srca prestvari, sovraštvo v ljubezen obrne, ustavi divjanje človeških strasti, ublaži trpljenje in posuši solze vseh, ki v bridkostih ječe.

Pomnoži čednost in vdanost drugim, pomiri ljudstva in narode! Tvoja Cerkev, ki si jo na Petrovo skalo postavil, da bi zbrala vsa ljudstva ob tvojem oltarju življenja in zveličanja, naj te spet moli in časti in povečuje tvoje ime v miru na vekov veke. Amen!

dobrotami življenja bolj oblagodarjene in imajo več vzrokov se Bogu zahvaljevati s čistim življenjem, pa ga le še bolj s svojo nemoralnostjo žalijo. Težko je danes govoriti o tej pošastni bolezni, ker ji je ves svet udan. Večina — tako mislijo — ima vedno pravdo na svoji strani.

Toda kljub temu je Cerkev dolžna, da zagovarja v tej pravdi svojo stran, dolžnost njena je, da ponovno in ponovno kliče: ni ti dovoljeno, svet. Ni ti dovoljeno, ker delaš proti vsem načelom božjim in načelom narave.

ga je po ustanovi narava od Boga dobila, vsakokrat smrtno greši in nobene odveze ne dobi od Boga, dokler nima resno voljo se odpovedati zlu nemoralnega in nenavnega življenja v zakonu. Pa naj še tolikokrat poklekne pred spovednika in še tolikokrat od spovednika odvezo dobi. Taka spoved je goljufija, spovedanec le še bolj obtežuje vest in dušo. Dušo, ki si je že itak sama pisala in zapisala sodbo prokletstva, ker v grehu vztraja brez sklepa na poplavljanje.

ŽENE V DOMAČEM ŽIVLJENJU

STAR je pregovor, ki pravi, da žena tri vogle pri hiši podpira. Misli seveda na dobro ženo. Prav tako je pa tudi res, da slaba žena tri vogle pri hiši podira, kakor se bere v sv. pismu: "Modra žena svojo hišo zida, nespametna pa tudi zidano z rokami podira" (Preg 14, 1). Žal, da imamo vedno več slabih in vedno manj dobrih žen. Zato se nam pa slabo piše. Žena je namreč kakor zadnja trdnjava v deželi. Ko ta pade, ima sovražnik prosto pot. Zategadelj moramo zelo skrbeti, da te trdnjave stojijo močno in neomajno in da bodo žene res to, za kar jim Bog dal poklic.

Poklic žene. — Grof Jožef de Mestr (Mestre) je bil v začetku preteklega stoletja eden največjih francoskih katoličanov in je s svojimi spisi veliko pripomogel k verski obnovi Evrope po francoskem prevratu. Bil je francoski poslanik na carskem dvoru v Petrogradu. Od tam je pisal med drugim tudi krasna pisma svoji hčerki. V enem od njih poučuje hčer o poklicu žene v človeštvu. Malo prej mu je pisala in navedla Volterjeve besede, da so ženske sposobne za vse, kar delajo moški. Grof ji odgovarja: "To je mogoče poklon, ki ga je Volter naredil kakšni lepi ženski, še bolj gotovo pa je ena od stotisoč neumnosti, ki jih je izrekel v življenju. Ravno narobe je res. Ženske niso ustvarile nobenih veleledel ne v umetnosti, ne v slovstvu, ne v znanosti. Toda one store še mnogo več kot je vse to: na njihovih kolenih se oblikuje to, kar je največje na svetu — pošten mož in poštena žena. Ako se mlado dekle pusti lepo vzgojiti, ako se da poučiti ter je skromna in pobožna, potem bo vzgojila otroke, ki bodo njej podobni. To pa je največji umotvor na svetu."

Na ugovor hčerke, da potemtakem ženske sploh ne bi smele stremeti za čem višjim, modri oče odgovarja: "Zakaj pa ne, ako je to višje ženski primerno. Vsako bitje mora ostati v svojih mejah in ne sme želeči popolnosti, ki niso zanj. To bi bilo prav tako narobe, kakor če bi si pes želel konjskih lastnosti in bi se ponudil, da ga ljudje jahajo, ali pa če bi si konj želel biti kakor pes ter hotel postaviti svoje noge gospo-

darju na kolena. Zmota nekaterih žensk je v tem, ker mislijo, da morajo biti kakor moški, ako hočejo kaj veljati. Nič ni bolj krivo kakor to. Nekaj podobnega je to kakor zgodba o konju in psu."

Žena mora voditi dom, osrečevati moža in mu biti v tolažbo, mu dajati pogum in vzgajati otroke, z drugimi besedami: mora oblikovati srca. V tem je njen poklic in njena veličina in tega ne more nihče drugi kakor samo ona.

Ovire. Neznanska škoda je zato za vse človeštvo, ako se žena ne uveljavi v tem svojem velikem poklicu. In temu vprav današnji čas stavlja polno ovir. Največkrat so težke prilike, ki silijo mnogo deklet in tudi žena, da si izven doma po tovarnah in raznih podjetjih služijo vsakdanji kruh. To so nezdrave prilike in bi se morale države prizadevati, da bi bilo tega vedno manj. — Druga velika ovira je današnja želja po zabavah in uživanju. Koliko časa porabijo marsikateri žene in dekleta za lepotičje, kino, gledališče, izlete, potovanja itd. Tam se bodo bore malo naučile odpovedi in žrtev, ki so tako potrebne stvari v družinskem življenju. Zato ni zadovoljstva v modernih družinah, ker ni več sposobnosti in smisla za žrtve. Tega se človek nauči v življenju in z vajo, ne pa po zabavah in plehkkih knjigah. — In še tretja stvar je, ki ovira dekleta in ženo pri njenem glavnem poklicu ter tako razbija družine. To je sedanja prevelika organiziranost v vseh smereh. Tukaj tudi katoliške organizacije niso vedno nedolžne, ker premalo zaposlujejo dekleta ravno ob večerih in nedeljah, ki so za večino družin edini časi, ko je družina skupaj. Nevarnost je, da se pri ženski mladini izgubi smisel za lepoto domačega življenja ali pa, da nimajo dovolj časa pripraviti se nanj kakor bi bilo potrebno. Na ta način nam lahko tudi dobre organizacije več škodujejo kakor pa koristijo. Družina mora ostati vedno prva kot najvažnejša ustanova človeštva. Nobena organizacija ne more nadomestiti tega, kar da dobra družina človeku.

Če Bog roke ne stegne, vsi svetniki ne prikoledujejo.

Če kdo to, kar je sam dobil v dar, drugemu daruje, ima dvojno zasluženje pri Bogu.

Čez Boga ga ni moža.

Delaj, kakor da bi večno živel, moli, kakor da bi jutri umrl.

VERSKA VZGOJA OTROK

DUŠNI pastirji opažajo, da se več in več otrok, zlasti od 12. leta naprej, pokvari in mnogo mladih duš pogubi zato, ker jih prva vzgoja v družini dovolj ne oboroži za boj zoper rastoče sodobne nevarnosti. Neverjetno, kako so marsikateri starši lahkomišelnosti in nemarni pri vzgoji svojih otrok. Molimo, da se jim predrami vest in vzbudi čut odgovornosti.

Najbolj strupen vpliv je duh sodobnega brezverstva in brezboštva. Ako ta zaveje v družino, jo razje in uniči. Brez vere je zakon kmalu le pogodba strasti in vzgoja pohujševalnica, ker ni tam avtoritete, ne spoštovanja do zakonite oblasti, ne strahu božjega in čuta odgovornosti, ne uspešnih sredstev za krotitev strasti in gojitev kreposti. Ako je oče brez vere, je družina čreda brez pastirja, brez vodnika v večno domovino. Mati brez vere se celo boji otrok kot vrag križa in če jih ima, jih spridi, ker je srce družine skvarjeno. Otroci brezverske družine so izpostavljeni zankam in mrežam zapeljevanja in pohujševanja. Kako kvarno vplivajo na otroka grdi pogovori odraslih, slaba tovarišija, zapeljivo berilo, kino, gledališče, tudi radio, ulica, izložbe, letaki! Kakor uniči spomladi slana cvet in sad, tako zamori v brezverski družini strast kali božjega življenja v otrokovi duši. Tako tonejo uboge žrtve v morju strasti ter rano izgube nedolžnost in si pomandrajó lilijo.

Po večini pa ni vzrok nemarne vzgoje v družinah nevera, marveč posvetnost. Starši, eni prebogati, drugi siromašni, zakopani v posvetne skrbi, zanemarjajo pri vzgoji otrok celo skupno molitev v družini, ki bi še mogla novi rod rešiti. — Tretji vzrok vzgojiteljske nemarnosti je lahkomišelnost mnogih sodobnih staršev. Zanašajo se na cerkev in šolo. Kar dobi otrok krščanske vzgoje v cerkvi in v šoli pri verouku, je prepričlo. Vrh tega imajo pri vzgoji v naših šolah namesto staršev odločilno besedo brezverci. Pa tudi najboljše šole bi nikoli ne mogle nadomestiti zamujene prve materine vzgoje v družini!

Terjal bo od vas njihove duše in Kristus svojo kri, ki jo je zanje prelil. "Pustite otročičem,

naj prihajajo k meni in ne branite jim, zakaj takih je božje kraljestvo" (Mk 10, 14). In nedolžne mu jih morate ohraniti. Pohujšljivcem mlinski kamen na vrat! (Mt 18, 6. 7.) Kaj če bi jih lakomni, nečisti, prešuštni, pijani, hudobni, brezbožni lastni starši s svojim slabim zgledom pohujševali. Kateri pekel bo dovolj globok za take starše? Pa tudi posvetne, lahkomišelnosti in nemarne starše-vzgojitelje utegne zadeti ista usoda: "Ako pa kdo za svoje, in zlasti za domače, nima skrbi, je vero zatajil in je hujši od nevernika" (1 Tim 5, 8). Cerkev resno kliče v svojem zakoniku staršem naše dobe: "Starši imajo najstrožjo dolžnost, da po močeh skrbe za versko in нравno vzgojo svojih otrok (čl. 1113).

Brezbrižne starše naj zmodri vsaj pogled na njihovo lastno časno in večno nesrečo. Saj vendar vidijo na tisoč žalostnih zgledih, kako si starši z zanikrno vzgojo sami spletajo bič že na tem svetu, na onem pa večni bič. — V neko bolnišnico prineso moža, ki je bil po vsem telesu obdan z ranami in bulami; tudi nekaj reber je imel polomljenih. Kaj se mu je pripetilo? Lastni otroci so ga pahnili iz hiše in vrgli po stopnicah. Sprli so se bili doma, pa so otroci brž obračunali z očetom. Mož jih še zdaj v bolnišnici kolne in zmerja. Pa ga nekdo vpraša, kakšne vere je. "Nobene", se obregne. Ta kratek odgovor dovolj pove. S kakšno pravico pa naj zahteva tak oče od otrok, da spolnjujejo četrto božjo zapoved, če sam niti v Boga ne veruje? Ako bo pa v svoji neveri vztrajal, ga bo nekdo na onem svetu vrgel za vso večnost še dlje kot čez stopnice.

Plemenite starše pa bodo nasprotno k večji vestnosti bodrili krasni sadovi skrbne vzgoje. Slavni vodnik krščanske rokodelske mladine, Adolf Kolping, pravi: "Ali veste, kaj me je sredi vse pokvarjenosti obdržalo dobrega? Imel sem ubožno mater, toda mater, na kateri nisem videl in od katere nisem slišal, česar bi ne bil moral spoštovati. Kadar se mi je bližala skušnjava, sem mislil na svojo pobožno mater in skušnjavec jo je popihal. A odkar je umrla, se mi je šele zjasnilo, za kaj vse se moram zahvaliti njeni vzgoji in molitvi."

Človek namerja, Bog naredi.

Človek sklepa, Bog sklene.

Delo pridnih rok — blagoslavlja Bog.

NASELJENCI

SOMRAK je legel na zemljo. Suhe snežinke so tiho padale na žalostna polja. Pred siromašno macedonsko gostilno je napregal naseljenec Peter svojo sivo kravico.

"No, Dima, no, nič se ne prestopaj!" Dima ga je poslušala in krotko obstala pri ojesu. Pripravljeno je bilo. Slamo na vozičku je še porahljal in jo pokrill s staro volneno odejo. "Reza, zdaj pa kar gor! Daleč je do doma!"

Rezo, njegovo ženo, so danes odpustili iz bolnišnice, pa bolj shujšano in blede, kakor jo je bil pripeljal. Čistega zraka in dobre postrežbe ji je treba, so rekli zdravniki, malarije pa da nima več.

Reza ga ni slišala ali pa ni mogla sama na voz. Nepremično je sedela na klopici pri vratih. Smrtna utrujenost ji je plala po krvi. Bridkosti in težave zadnjih let so jo izmozgale. Zase ni zahtevala prav nič več. Hvaležna bi bila Bogu, če bi jo rešil. Ali otroci, ti majhni otroci in njen nesrečni mož, to jo je priklenilo na grenko življenje. Zamolkla bolest je tlela v njenih očeh. "Saj grem," je pomislila, a šla vendar ni. Peter jo je vzdignil in posadil na voz.

"Vprašala sem te po otrocih, zakaj mi nič ne poveš?" mu je očitala.

"Kaj sprašuješ; kako neki naj bo, če je mož sam z njimi in mora povrh še ves dan delati na polju. Saj veš, križ je. Ko ti ozdraviš, bo vse bolje," je lagal Peter njej in sebi.

"Bog daj in sveta Devica!" je sklenila reva svoje koščene prste.

Skrbno jo je zavil v svojo staro suknjo. "Da ti ne bo mraz!" Obraz se mu je svetil od velike ljubezni in roke so mu drhtele od globoke nežnosti. Zgoč strah se je oglašal v njem, odkar jo je ugledal tako oslabele. Otepal se ga je in se delal veselega, da ne bi njegova Reza opazila.

"Reza, še noge pokrij! Mrzlo veje od go-
ra. Zdaj pa pojdemo v božjem imenu!" Pred Dima je z bičem naredil križ na tleh. Reza se je pokrižala s slabotno roko. Kravica je potegnila. "Otroci me čakajo!" se ji je utrnila svetla misel. Ves mesec jih ni videla. Srednji, sedemletni je bil bolan. Treslo ga je kakor njo, naj-

mlajšo tudi. Le starejši se je nekako otepal zlobne mrzlice. Starejša, štirinajstletna Marica pa je v mestu pri dobrih ljudeh in hodi v šolo. Hvala Bogu, da je vsaj ta preskrbljena. Šolana bo, boljše življenje jo čaka. Lani so izgubili šestletnega bratca, pred njim desetletno deklico. Vsi skupaj so bili ko rastline, če jih presadiš z domačih tal v tujo, zanje mrtvo zemljo. Ginevali so in mrli. Tuja zemlja jim je bila mačeha. Nikdar ne bodo vrasli vanjo.

Reza je mislila na otroke. Njena ljubezen je objemala vsakega posebej, žive in mrtve. "Ali so ozdraveli?" je v strahu spraševalo materino srce. Krčilo se je v bolečini, ko je pomislila na najmlajšega.

Kakor da je prisluškoval njenemu srcu, je Peter hitro odgovoril: "Pepka je ozdravela. Francek je bil za gospodinjo." O Lojzku, ki ga je Bog vzel med svoje krilatce, pa ni rekel nič. Včeraj so ga pokopali. Kako bi ji povedal, ko pa je tako strašno slaba. Mrzlica ji je izpila kri. Saj bo še tako prezgodaj zvedela za nesrečo.

Mati je slutila resnico. Spomnila se je, da je bila včeraj Marica vsa objokana, ko jo je prišla obiskat. Kakor smrt težka žalost je padla nanjo.

Njena misel se je plazila po tleh. Letos je vse vzela suša. Ali je kaj jesti doma? Že nekaj let stradajo. Obleke ni. Odkod naj jemljejo?

Počasi je škripal voz skozi mesto in zavil na plano. Bela cesta se je vlekla čez puste poljane. Oba sta molčala. Žalostnim srcem pač ni do besede.

Mrak se je gostil. Peter je priganjal Dima. Ves je zlezel vase. Njegova misel se je iztrgala iz obupne sedanosti in poiskala skriti, svetli spomin v njegovem srcu...

Lepo je bilo tam. Sonce je sijalo z modrega neba in poljubljalo morje pod seboj. V rebri se je bleščala v veliki božji luči njihova hiša. Z ljubeznijo obdelane njivice so se skrivale med ogradami; bile so lepe ko vrtički. Oh, Oče nebeški, kakšna neskončna sreča! Tam je bilo življenje, mladost in lepota. A hiša v rebri zdaj razpada. Sence dedov jočejo nad njo.

Stara mati je umrla. Ni marala iti z njimi. Nje, mlade in neumne, so preslepile obljube, visoko doneče prazne besede in neumna želja po lahkem življenju. Njivice so pokupili sosedje. Stare hiše ni maral nihče. V vrtu so namesto lilij pognale koprive. Sončnice so se

umeknile osatu, ki kima čez razdejani plot. Vse je šlo. Joj, zemlja naša, sveta! Težko smo se pregrešili nad teboj. Zato si zdaj tako nedosežno daleč — daleč kakor izgubljeni raj prvemu človeku.

Ljubezen se je spremenila v grenkost kesanja, ki mu ni odveze ne tolažbe. Zbolelo je Petra do dna, da se je ves stresel. Težak vzdih se mu je iztrgal iz prsi.

Voz se je pomikal mimo mrtvo speče vasi. Sneg je pobelil s slamo krite arnavtske kolibe. Veliki ovčarski psi so jim prilajali naproti.

"Uš, mrhe pasje! Junaki ste pred mojo Dimo. Če se pa priklatijo volkovi, podvijete repe, nesnage!" Tako se je hudoval Peter; vendar mu je bilo to lajanje ljubše kakor strašni molk samotnih poljan.

Reza na slami se je premeknila.

"Te zebe? Potrpi, ljuba moja, kmalu bova doma," jo je tolažil in se na tihem bal, da le prehitro pridejo.

"Lojzek je bil hudo bolan, veš!"

"Zakaj mi nisi tega že prej povedal?" mu je trpko očitala.

"Tako ne bi mogla nič pomagati," jo je skušal pripraviti.

"Vsaj videla bi ga, preden ste mi ga za zmeraj vzeli," je ubito ihtela Reza.

"Oh, Bog pomagaj! Bog je tako hotel," je Peter zamolklo odgovoril.

Veter je potegnil čez planine. Oblaki so se trgali. Bleda luč se je razlila na mrtvo pokrajino. Zateglo tuljenje se je oglasilo v daljavi. Dima se je plašila in se spustila skoraj v dir, da je voz odskakoval po cesti. Vroče pene so rasle po njej.

"Še nekaj sto metrov. Bog se nas usmili! Dima, hitro, hitro!"

Nekaj bornih kolib je stalo na samotni, že so se videle iz mraka. To je bilo njihovo selišče.

Zatulilo je žalostno, da je zadrhtela noč od groze. Prav blizu v bregu je odgovorilo. Volkovi so se zbirali.

Veter je piskal v razkuštrani strešni slami. Francek je preplašen stiskal k sebi zaspano sestrico. Njegove žalostne oči so strmele v ugašajočo žerjavico na ognjišču. Mraz je silil skozi razpokane stene in slabo streho. Krompir v oblicah se je bil že davno shladil.

"Zakaj jih tako dolgo ni? Volkovi tulijo." Strah je plahutal nad kolibo, njegova mračna

krila so se dotikala okenc in vrat. Pes ovčar je renčal za vrati. Vsa dlaka na hrbtu mu je stala pokonci.

Vsak večer so skupno molili za bolno mater. Tako neskončno hudo mu je bilo brez nje, da je zajokal že ob sami misli nanjo. Danes je molil za oba, za očeta in mater, da se srečno vrmeta. Lojzek pa je bil že v nebesih, zanj ni treba moliti, mu je dejal oče.

"Varuj jih, ljubi Bog! Oče naš, pripelji jih k nam!" Drobnost srce je drhtelo v strahu ko preplašena ptička.

"Oče naš . . . Oče naš — Mama!"

Tisti hip je Dima s treskom zapeljala voziček v ograjo. Rešeni so bili. Reza je skočila z voza, čila kot dvajsetletno dekle. Ljubezen ji je trenotno vrnila moči. Zaletela se je v hišo, prižela nase svoja otroka in zajokala.

"Otroci moji, zlati!" — Tople solze so se mešale s pretrganimi vzkliki.

Po deviški belini snega so skakale črne sence z žarečimi očmi, vedno bliže selišču. Psi so tulili. Nekje je počila puška — domačini so stražili svoje borne hleve.

BOG V NAŠIH PREGOVORIH

Dober je strah, komur ga je Bog dal.

Dobra mera in vaga v nebesa pomaga.

Dobro storiti, pa ne okrog zvoniti.

Dokler je Bog in dobri prijatelji, se ničesar bati treba ni.

Kadar Bog mudi, nič ne zamudi.

Kadar nevarnost do vrha prikipi, božja pomoč več daleč ni (ali: že veselje se glasi).

Kakor ti Bogu, tako Bog tebi.

Kar Bog da, je slajši od meda.

Kar Bog da, tega vsi ljudje ne vzamejo.

Kar Bog naredi, vse prav stori.

Kar človek z eno roko deli, to mu Bog z drugo povračuje.

Kar je pravo, je tudi Bogu drago.

Kar se revežem da, nič v skrinji ne zmanjka.

Kar ubogemu daš, ti na žlici priraste.

Kar z neba prši, nikomur ne škoduje.

Kar svet ima zdaj skrito, bo enkrat vse očito.

DREVO NA HRIBU

ANDREJ orje. Težki konji prhajo, tiho pada zemlja na levo in desno, dišeča zemlja, taka, da bi jo kar božal in v njal. Črna steza se temni za oračem. Iz steze puhti toplota, zdravje. Nebo se smeje z jasnim soncem. Andrej je sklonjen k zemlji, čeprav misli na nekaj čisto drugega. Komaj vidi, da se je na levi strani zemlja zadovoljno zleknila v hrib in gleda mirno čez ravnino. Dobro ji mora biti.

“Hi, Lisec!”

Hlapček se poganja z dolgimi koraki za konji in si otira pot z razgretga obraza.

Železo poje neko čudno pesem. Andrej sklanja glavo, da bi bolje slišal, a je ne more natančno razložiti. Seveda, to je, kakor bi nekoga klicalo. Priti bi moral pravi, ustaviti se in se pogovarjati z njim. Pravega ni. Menda sploh nikogar ne bo. Trije bratje so bili, kakor v pravljici. Razšli so se vsak v svojo stran, potem se je samo najmlajši vrnil in se prestrašil, če mogoče ni že na vse pozabil. Pljunil je v roke in zdaj drsi plug od enega konca do drugega. Črna steza se temni za oračem, ni mogoče, da bi zgrešil smer, da bi šel povprek, prav tesno ob njej se bo moral vedno spet vračati. Tako se namreč gradi: razor k razoru, steza k stezi. Vsaka dlan zemlje je zlato, niti pedi ne smeš izpustiti.

“Hi, Lisec!”

Poprej so mu bile vse ceste preozke, zdaj je tesna steza dovolj široka, da gre oralo po njej. Zmeraj naprej, naprej, na koncu se obrne in spet naprej, naprej. Nikoli vstran, nikoli na levo ali na desno. Roke so priklenjene k ročicam, železo je priklenjeno k zemlji. Če bi se malo zaobrnilo, bi se moralo ustaviti. Andrej nehote gleda v pravo smer. Za hip ga premoti misel, da bi vse skupaj izpustil, naj bi šlo, kakor bi samo hotelo, a se prestraši. Skrivoma v bregu orje Jernač. Trda zemlja, a mu ne pride na misel, da bi zasukal kako drugače. Tam pogleda na levo in desno. Seveda, prav zgoraj spodaj rije v črnico Tomažek. Sklonjen je med ročicami, komaj ga ločiš od zemlje. Nikamor na levo, nikamor na desno, le naprej.

Sredi hriba pa raste drevo. Andrej ga noče pogledati. Tako izzivalno je razgrnilo veje in na samem stoji, da ga lahko vetrovi stresajo od vseh strani. Upogniti se pa noče. Zdi se, da je vsako pomlad lepše.

Andrej ga noče pogledati.

“Hi, Lisec!”

Tiho ga obide misel, kako bi bilo lepo, če bi se njiva razmeknila na levo in desno, počez in podolgem, da bi komaj mogel videti z enega konca do drugega. Ampak zgoraj je Jernač. Prav take misli ima in otroke, ki jim je treba rezati kruha, Andrej je pa sam z materjo. Spodaj je Tomažek. Z zidom bi ograbil svet, če bi vedel za fantove misli. Spredaj je cesta. Nikamor se ni mogoče razširiti. Ostati je treba med belimi mejniki.

Andrej dobro čuti, da je premlad, da bi ga stiskali beli kamni od vseh strani. Videl je svet in se mu zdi nemogoče stati na mestu in čakati, kako bo kaj zraslo. Zato se noče ozreti na drevo.

Prav mimo samotnega drevesa se vzpenja čez breg razvožena pot. Z očetom in z brati je hodil po njej. Zmeraj mimo drevesa. Takrat je še z otroško vero mislil, kako se človeku svet z leti širi, da ga obseže največ, ko je najstarejši. In res je, toda nazadnje, ko pregledaš od daleč vse bogastvo, se ustaviš nekje in je toliko tvojega, kolikor ga zajameš z rokami. Potem je hodil z dekletom. Sanjal je, da bo nekoč bogat. Saj je v vseh sanjah in pravljicah tako, da doseže najmlajši vse. Šli so vsi, hodili tod in tam, vrnil se je sam. Moral je prijeti za plug. Očeta ni več, nobenega od obeh bratov ni. Treba je premeriti zemljo.

Tako se človek ustavi. Kos sveta postavi jo predenj: Tukaj! Spomni se na mater, kako ga je tiho peljala od njive do njive, ko se je vrnil. Niti besedice nista izpregovorila. Takrat je bil zadnji trenotek, da bi rekel s trpko besedo: Nočem ostati! Toda ni mogel. V tesnem molku je komaj razložil materine besede: Saj to se tako razume, da boš ti za gospodarja... Seveda, to se samo ob sebi razume, je mislil kot v sanjah. Nekdo mora biti. In če hočeš biti, se moraš ustaviti.

“Hi, Lisec!”

Jernač v bregu kriči nad sinom. Tomažek se je ustavil v zvratnicah, vzravnaval se je in gleda k Andreju.

“Kaj mi hoče?” misli fant.

“Hi, Lisec!”

Po razorani zemlji se ustavljajo vrane. Kadar zakriči hlapček s presunljivim glasom, se vzdignejo, odletijo, pa se kmalu spet vrnejo. Ali so tudi one priklenjene na zemljo? Andrej pomisli, kako lahko odidejo, kamor hočejo in kadar hočejo. On pa za plugom, razor k razoru, leho k lehi. Tako je, če se človek ustavi in sam noče nikamor več. Na drevo pa noče pogledati.

"Hi, Lisec!"

Hlapčku je to vsakdanja stvar; ne ve prav nič, čemu bi bilo treba tako premišljevati. Andreju se pa ves čas zdi, da se ne dotika zemlje, da hodi nekje daleč, kjer mu je vse tuje. Toda ni lahko. Nenadoma zmanjka nečesa človeku; nikamor več se ne more nasloniti. Takrat...

Eh, saj to ni nič posebnega!

Oralo škriplje. Andrej čuti, da zmeraj tesneje stiska ročice. Ustaviti, ustaviti — ne, to pride samo mimogrede. Zemlja diši. Vse bo raslo, kar bo hotel. Ob taki njivi se da sanjati. Najprej pride pšenica, pšenica, potem se vse izpremeni v denar in v belo hišo ob cesti. Saj nazadnje taka njiva tudi ni tako tesna, ozka.

Tomažek je končal. Od daleč vidi Andrej, kako se mu smehlja obraz.

"Hi, Lisec!"

Andrej je ves med ročicami. Saj nazadnje bi se bilo treba tudi v svetu nekoč ustaviti. Človek se utruji, sede kraj ceste na kamen, za seboj vidi prazno cesto, pred seboj prazno cesto. Takrat si zaželi gotovo nečesa drugačnega.

"Hi, Lisec!"

Ceste bi se morale smejati, a so nekatere pretežke. Okoli ovinkov in čez klance gredo, nekje se vendarle ustavijo. Saj kar tako brez konca ne more biti ničesar.

Ustavi se sredi njive in vzdihne. Daleč pred njim je vas. Rdeče strehe gorijo med zelenjem. Tam nekje je konec vseh cest. Zdaj se tudi lahko mirno ozre v drevo na hribu. Veselo in lepo raste v bregu, ne more naprej, ne na levo ne na desno in vendar raste. In če si prav blizu njega, misliš, da zakriva pol neba.

"Hi, Lisec!"

Andrej se upre v ročice. Nazadnje ni nič hudega, če se je treba ustaviti.

Oralo škriplje, železo poje, hoče nekam globoko, globoko...

PISMO JEZLJIVCU JANEZU

"SPREMENLJIVO"

KAKO neugoden občutek nas prevzame, ko pogledamo na barometer (vremenik), pa nam kaže "spremenljivo". Tudi človek je jako nestalen. Mnogokrat govori osvojem nerazpoloženju. Kaj pa je nerazpoloženje? Nesoglasje med njegovimi čustvi. Človek je mnogokrat res tak kakor aprilsko vreme. Tudi marec je tak, saj so že stari govorili: Brezen vsako uro jezen. Zdaj ti sonce posije, zdaj spet ga zakrije oblak in se ulije ploha, ki je nisi prav nič pričakoval. To ni vreme, ampak ne-vreme. Človek seveda ni gospodar nad vremenom v naravi, je pa lahko gospodar vremena v svoji duši. Tu si ga lahko sam dela, kakršnega hoče. Seveda je za to treba močne in odločne volje ter samopremagovanja.

Kako je čuden pogled na zmrzel potok pozimi! Led ga je vkoval v mrzle okove, da ni nobenega življenja v njem. Kako pa oživi potok, ko pomladno sonce razbije njegove okove! Takemu potoku je podoben človek, ki se je obdal z ledom sovražnosti. Noben žarek tople ljubezni ne more prodreti skozenj. Vse mrtvo je v njem. Prav kakor pravi sv. Janez: "Kdor ne ljubi, ostane v smrti" (1 Jan 3, 15).

Res je, da so si ljudje močno različni. Eni si ne vzamejo k srcu žalitve, drugi pa so silno občutljivi in človek sam ne ve, kdaj jih užali. Ti gotovo ne obvladajo samih sebe, dajo se voditi lastnim čustvom, ki plivkajo v duši z brega na breg. Taki so sužnji svojih čustev. Kakor zastavice so, ki se obračajo za vsakim vetrom, nič stalnega ni v njih in se tudi zanesti ni mogoče nanje, saj nikdar ne veš, kako bodo naslednjo uro razpoloženi. Pa vendar bi pri vsakem kristjanu moralo biti že vnaprej gotovo, da bo vsak čas dobro razpoložen. Saj je vendar božji otrok! Božji otroci pa morajo biti vedno dobro razpoloženi, saj vedo, da čuva nad njimi skrbni Oče, ki vse tako vodi, da se končno prav izteče, tudi če se jim pripeti kaj, kar jim ni povsem po volji.

Tisti, ki so izgubili vajeti nad sabo, so izgubili oblast nad seboj, nad svojim srcem. Konja vodiš lahko le toliko časa, kolikor časa imaš vajeti v rokah in jih krepko držiš. Konj dobro

pozna, ali drži za vajeti njegov gospodar ali kdo drugi. Gospodar zna voditi svojega konja, ker ve, koliko mora nategniti vajeti in koliko popustiti, da bo konj prav tekel ali vlekel.

Ljudje, ki nimajo v oblasti samih sebe, si bodo premnogokrat povzročili mnogo neprilik in bridkih ur. Najtežji križ je pač tisti, ki si ga človek sam naredi.

Včasih se zgodi, da spremenljivo razpoloženje izvira iz bolezni. V takem slučaju mora pomagati zdravnik. Največkrat je vzrok nerazpoloženja kakšna malenkost, kakšen nespeh, kakšna graja, neudovoljena želja, ali če ni pričakovanega priznanja.

Zjutraj se odpraviš na goro, ki je tako jasna, da si obetaš najlepši razgled raz njo. Z veseljem se vzpenjaš, a kmalu na žalost opaziš, da se vrh gore zagrinja v meglo, ki sega vedno nižje. Odkod to, se sprašuješ. Nič posebnega ni: sonce, ki je ogrevalo goro, je povzročilo hlape, ki so se začeli dvigati iz gore, veter s severa, ki je hladen in ki veje preko gora, je ohladil te hlape, da so se zgostili v meglo in tebi povzročili razočaranje. Hlapi — to so besede ali dejanja tvojega bližnjega, ki so prenašlo izpuhtela, povzročila so v tvojem srcu hlad in brž je nastala megla, v katero si se zavil in postal nedostopen.

Srečni tisti ljudje, ki imajo svoje srce v oblasti in sami določujejo razpoloženje, oziroma so vedno dobro razpoloženi, na svojo okolico blagodejno vplivajo in kamor pridejo, prinesejo sonce s sabo. Takih ljudi je vsakdo vesel in je rad v njihovi družbi.

So pa na svetu tudi taki ljudje, ki jim pravijo nergači. Tem nikoli ni nič všeč, vse je napak, vse vidijo v črnih barvah in zato trosijo nezadovoljnost in spravljajo v slabo voljo tudi druge. Veselje in sreča pa gineta ob takih. Je že lažje prenesti naliv kakor pa prenašati dolgo trajno in dolgočasno deževje. Lažje je pretrpeti kak izbruh jeze kakor pa poslušati neprestano nerganje. Niso le sami slabo razpoloženi, ampak potegnejo tudi druge za sabo, kakor voz, ki mu je na klancu zavora odpovedala. Ne drevi samo voz navzdol, ampak s sabo potegne tudi vse tiste, ki so na njem.

RAZGLAŠENE STRUNE.

Ako tudi v trpkih trenutkih ne znamo uglasti svojega srca na dobro in veselo razpoloženje, smo podobni tistemu goslaču, ki ne zna svojih gosli uglasti. Pomilovanja je vreden

tak godec. Toliko bi se pa že moral vsak godec razumeti na svoje godalo, da bi ga znal uglasti, sicer je bolje, da pusti goslanje na miru. Kakšna melodija pa bo vrela iz neuglašanih gosli?! Kako krasno pa zvone strune v soglasju, ako so lepo uglašene! Tako je treba tudi srčne strune uglasti, da bodo lepo zvenele in dajale lepo godbo, ki bo drugim v užitek in veselje.

Malokdo zadene na pamet osnovni ton, po katerem uglasti svoje godalo. Zato ima navadno ali uglaševalne vilice ali piščalko, ki mu da pravi ton, da po njem uglasti svoje gosli. Po čem pa bomo mi uglasti svoje srce in njegovo razpoloženje? Za to imamo krasen vzor: Jezusovo Srce. "Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen" (Mt 11, 29). "Upodobi moje srce po svojem Srcu!" Tako molimo in tako si moramo tudi prizadevati, potem pa ne bomo sužnji svojih strasti. Ko bi se pa utegnili pojaviti nepravi zvoki, prislusni na Jezusovo Srce, pa boš koj videl, ali so v skladu z njim ali ne. Edino tedaj bodo pravi, če bodo z njim skladni.

BODICE.

Na Angleškem so vrtovi in drugi nasadi obdani z bodečimi palmami, da branijo nepoklicanim dostop. Drugod obdajajo vrtove in hiše z bodečo žico ali vrh zidovja nabodejo steklenine, da nepridipravi ne preplezavajo obzidja.

Ne samo na Angleškem, ampak tudi pri nas so ljudje, ki se obdajajo s podobnimi bodicami, da se jim ni mogoče približati, kdor pa se le usodi, se ubode. Sami pa ne morejo ničesar prenesti, strašno so občutljivi. Občutljivost je marsikdaj dobra stvar. Tako na primer govorimo, da je tehničar občutljiva; ob najmanjšem pritisku se jeziček že nagne. Tudi v versko-nravnem življenju je občutljivost na mestu, zlasti glede skromnosti je kaj zaželjena ter je mogočna bramba proti grehu. Tudi vrtnice imajo svoje trnje, da se branijo z njim.

Je pa še druga občutljivost, ki je precejšnja napaka. Človek, ki se za vsako besedo koj užali in se čuti užaljenega, da mu le rogovilice pokažeš, o takem pravimo, da je občutljiv. Včasih to lahko izhaja tudi iz bolezenskega razpoloženja, navadno pa je napaka značaja, ki ima svojo globoko korenino v prikriti ošabnosti in samoljubju.

Nekaterim se že zmrači čelo, ako niso prejeli priznanja, ki so ga pričakovali, ako jim niso izkazali zadostne pozornosti in časti, so že raz-

očarani. Resnično ponižni človek pa nikdar ne doživi razočaranja, kvečjemu je prijetno presenečen, ko dobi priznanje ali pohvalo, saj ni sebi pripisoval storjenega dela.

Malo je ljudi, ki bi ne bili občutljivi, ker jih je malo resnično ponižnih. Zelo neprijetno je mnogokrat, ko se razna dela, ki so bila začeta, ne dovršijo. Vzrok je pogostokrat samo v užaljeni ošabnosti. Kdo je morda kaj rekel ali pograjal, potem pa že pustijo vse skupaj in se ne lotijo več.

Zgodi se, da si zapostavljen, še ne zmenijo se zate; ti nisi nič, drugi so vse. Nihče te ne vpraša, čeprav bi tako rad videl; nihče ne izreče priznanja tvojemu delu in trudu, čeprav si pričakoval. Zgodi se, da te kdo na cesti ni pozdravil, ker te je prezrl, joj, kakšna užaljenost radi tega! Takrat je pač tvoja ponižnost na preizkušnji, ker je ošabnost zadeta prav pri korrenini. Kdor v takem slučaju vzdrži in se ne zagreni, tisti je v resnici ponižen, tisti ni občutljiv, ali vsaj zna premagati svojo občutljivost. Ne gre končno za to, da bi ne občutil, saj je to tako naravno; naša ošabnost ne bo nikoli s korrenino izruvana; gre le za to, da se kdo zna obvladati in mirno prenesti omalovaževanje.

Živeti s takimi ljudmi, ki so preveč občutljivi, je pač velik križ, ker človek nikoli ne ve, kdaj bo pravo zadel, saj nikoli prav ne zadene, pa naj stori, kar koli. Ako jih hvali, bodo rekli, da se norčuje iz njih, ako jih graja, se grdo držijo, ako pa sploh nič ne reče, pa pravijo, da jih omalovažuje. Gorje človeku, ki mora živeti s takimi ljudmi! Kdo bo vsako besedo deval na zlato tehtnico in preizkušal od vseh strani, kako bo zadela. S takimi ljudmi je tako kot z osatom. Nihče ne gre brez potrebe tja, kjer raste, da se ne ubode. Če pa že kdo mora delati tam, kjer raste osat, bo pa kaj previdno ravnal, samo da se ne ubode.

SREČA V NESREČI.

"Sem slišal, da so vam v prodajalno vlomili. Ali imate kaj dosti škode?"

"Ni sile. Sem imel še srečo, kajti baš prejšnji večer sem vse cene za dvajset odstotkov znižal!"

POZNAVANJE LJUDI.

"Meni je treba človeku samo v oči pogledati, pa vem, kaj misli o meni!"

"Ali vam ni to večkrat neprijetno?"

MLADJA SLOVENIJA V KANADI

SO REKLI, JAZ SEM PA REKEL . . .

ENA žena mi je rekla, da ne smem tako slabo pisati o kanadskih Slovencih. Preveč kregam, je dejala. Ni vse tako slabo med njimi, je dostavila, kakor jaz mislim in pišem. Bolje bi bilo, če bi kaj bolj fletnega napisal in ljudje bi še vse rajši brali in plačevali list Ave Maria. Tako me je torej poučila ta dobra žena in jaz sem bil vesel, da me je tako poučila.

Rekel sem pa, da nisem vsega tega jaz sam kriv. Povedal sem svoje mnenje, da so ljudje krivi, ker sami nič ne pišejo. Rekel sem tisti ženi: Zakaj se pa ne vsedete in sami ne napišete kaj o sebi in drugih Slovencih v Kanadi? Jaz bi prav rad dejal v list, kar bi napisala, in potem bi morda še drugi začeli pisati. Tudi če bi mene kdo kaj okrcal in povedal, da sem prestrog in prerobit in še kaj takega, bi se lahko tiskalo in jaz bi bral in se — morebiti — boljše.

Tako sem rekel tisti ženi, pa je dejala, da ne zna pisati in da nima časa. Tako tudi drugi pravijo in tako je še vedno pri tem, da moram vse sam pisati. Če sem potemtakem bolj slabe volje in vidim vse precej temno, kakor bi imel vedno črne očali na nosu — hm, ali naj res vso krivdo sam nase vzamem?

Tako sem torej rekel in žena se je smejala, jaz pa tudi. Potem je plačala list za eno leto in sem rekel hvala in z Bogom.

Tudi en mož je rekel, da prav rad bere ta list, že ko ga s pošte nese, ga bere po poti, potem pa doma brž ženi pove, kaj je ravno zanj v listu, da naj tisto najprej prebere in si k srcu vzame. Samo to je dostavil, da včasih ni nič takega v listu, da bi bilo ravno za njegovo ženo posebno pripravno. Naročil je, da moramo več pisati za njegovo ženo.

Jaz sem pa rekel, da naj sam kaj napiše,

pa bomo radi natisnili. Pa se je smejal in rekel, da ne zna pisati za javnost. No, pa smo bili spet tam, kjer ni muh. Spet je vse name padlo in na tiste tam v Lemontu, ki spravljajo naš list na svetlo vsak mesec. Dokler bomo pa sami pisali, bi jaz svetoval tistima dvema, da naj včasih žena gre na pošto in po poti proti domu bere list, da bo lahko možu že na domačem pragu povedala, kaj je ZANJ najbolj potrebno, da hitro prebere in si k srcu vzame . . .

Neki drug človek je rekel, da sicer ne bere tega lista, plačal ga bo pa vseeno ker je plačevanje slovenskih listov za nas vse zelo potreben NARODNI DAVEK. Dostavil je še: Tam doma — sam Bog ve, kako bo . . . Če bomo mi tukaj v Kanadi in Ameriki preveč skopi, da bi plačevali slovenske liste, hm, morebiti se kmalu ne bo nič več slovenskega tiskalo na svetu . . .

Mož je povedal premisleka vredno besedo. Marsikdo bi si moral vzeti to globoko k srcu. Na drugi strani je pa mož sam potreben dobrega nauka, ki se takole glasi: Dober list naročiti in plačevati je prav dobra stvar. še veliko boljše pa je, tak dober list ne samo naročiti in plačevati, ampak tudi — BRATI!

Spet drug je dejal, da ga je vse veselje minilo, odkar se je ta strašna reč dogodila nad našo domovino. Ne veseli ga ne delo, ne branje, ne zabava — nič. Tudi molitev ga nič več ne veseli. Ves svet se mu zdi en sam velik koncentracijski tabor . . .

Saj vsak zelo lahko razume razpoloženje tega moža, kaj ne da res? Pridejo trenutki, ko vsi tako čutimo in smo pusti in žalostni, da nas je pred samimi seboj strah.

Ampak, sem rekel, kaj in komu koristi, če se prepuščamo takim turobnim mislim. Saj je dosti žalostno, da je TAM RES tako. TUKAJ ni tako, hvala Bogu! Mislino si le, kako bi bili naši rojaki tam doma veseli in kako svobodne bi se počutili, če bi mogli nenadoma priti v NAŠE razmere. Ne bi klonili glav, ne bi se vdajali obupu, nasprotno! Na kolenih bi hvalili Boga, da so prišli v svobodno zemljo, in bi izrabili to svobodo sebi in bratom v korist.

Bratje, vrzimo od sebe tako malodušnost in se zavedajmo, da je od vsakega med nami odvisna bodočnost VSEGA naroda! Obup in malodušnost nista dobra niti TAM, koliko manj TUKAJ! Vsak poedinec je poklican k temu, da doprinese vsaj nekaj k skupnosti in pomaga vstvarjati boljše čase. Kdor sam nad seboj obupa, je izgubljen. In šele takrat, kadar se na-

bere veliko takih izgubljenec, je izgubljena tudi celota in nastane nevarnost, da bo izgubljeno — vse. Pogum torej in zaupanje!

Ena žena je rekla:

Zakaj moram pa jaz plačati vsako leto tri tolarje za list Ave Maria? Moja sosedka mi je pa povedala, da ona da vsako leto samo en tolar, pa ji list ravno tako redno prihaja kakor k nam . . .?

Jaz sem pa rekel: Tista vaša sosedka meni vsako leto pove, da je revna in da ne more plačevati po tri tolarje, bere pa rada, pravi. In še to pove, da bo pozneje vse poravnala, kadar in če bo mogla.

Tako torej pove tista žena in ne samo tista. Je še nekaj drugih takih, ki tako povejo, kadar se oglašim pri njih radi naročnine. Meni se smilijo in jim lista ne ustavim. Pošiljam ga jim kar naprej in zalagam njihovo pomanjkljivo naročnino iz drugih svojih dohodkov, na primer iz darov, ki mi jih daste, kadar vam kažem slike.

Mislím, da je to kar prav in v redu. Človeško in krščansko je, da podpiramo take, ki si sami ne morejo lahko pomagati.

Ako se kdo nad tem pohujšuje, gotovo ni prav lepo. Ravno tako pa ni lepo, če se kdo pred drugimi hvali in baha, da ne plačuje lista, pa ga vseeno dobiva . . . Če ne razloži VZROKA za to in napravi pred drugimi vtis, da mu list USILJUJEMO, seveda tudi tistim jemlje veselje do plačevanja, ki list lahko brez velikih težav plačujejo in imajo tudi voljo plačevati.

Tako in podobno torej ljudje pravijo, tako in podobno pa pravim jaz.

POVABLJENI V VINELAND.

Kmalu bo leto dni, ko je bilo prvo podobno povabilo prvokrat tiskano na tem mestu. Tudi poročilo o uspehu onega prvega povabila je bilo pozneje objavljeno. Še več. Od takrat do danes ste po raznih naselbinah imeli priliko videti film, ki vam je skoraj živo predstavil našo slovesnost v Vinelandu v avgustu lanskega leta.

Zdaj pa prihaja v javnost prijazno povabilo, da se skušajte udeležiti naše obletnice lanske slavnosti, ki se bo vršila istotam, če Bog da, v nedeljo po Velikem šmarnu, to je 17. avgusta 1941.

Lani sem obenem s povabilom spregovoril nekaj o naših načrtih glede cerkve Srca Jezusovega v Vinelandu. Saj se še spominjate, kaj sem bil napisal. Nekateri me sprašujejo, če

smo takrat naznačenim načrtom danes kaj bližje kot smo bili takrat?

Za enkrat moram povedati, da je še vse skoraj tako kot je bilo takrat. Kriva je pa — vsaj tako je podobno — vojska.

Slovenski duhovnik je sicer ostal precej bližju, še vedno je v Grimsby, in od časa do časa opravlja službo božjo v cerkvi Srca Jezusovega, kadar ga misijonska opravila ne kličejo drugam. Ob cerkvi sami se pa ni naselil in je treba glede tega počakati bolj ugodnih prilik.

Eno pa je, kar napravlja cerkev Srca Jezusovega v Vinelandu bolj NAŠO nego je bila poprej.

V njej ima svoj oltarček **MARIJA POMAGAJ** z **BREZIJ**, ki smo jo lansko leto tako slovesno ondi ustoličili.

Prav radi tega hočemo za obletnico lanske slovesnosti tudi letos porovati v Vineland in že sedaj opozarjamo vse bližnje in oddaljene Slovence na nedeljo 17. avgusta.

Nič ne dvomimo, da boste prišli. Celo tam gori v zelo oddaljenem Val D'oru sem prejel naročilo, naj pravočasno razglasim, če bo letos kaj, da bomo imeli romarje od tam. Gotovo tudi od drugod, od koder ni tako daleč sem doli.

Natančnejši program bo objavljen v avgustovi številki. Danes samo toliko, da veste; slovesnost torej bo in bomo se potrudili, da bo kolikor mogoče lepa.

Povabili smo za to priliko dobro znanega in tudi v Kanadi priljubljenega gospoda kanonika Omana v Clevelandu, ki je že skoraj obljubil, da pride in prevzame glavno vlogo tisti dan med nami. Morda se tudi Mr. Grdina spet oju-nači za to pot in še kdo drug, ki bo s svojo prisotnostjo povzdignil slovesnost našega dne.

Rojaki! Ne vabimo vas na piknik, čeprav tudi brez zabave ne bo. Vabimo vas na romanje. Vabimo vas, da se zberete okoli mile podobe Marije Pomagaj z Brezij.

Ali ste brali, oziroma slišali, da so nam neprijateljske sile takorekoč zatrlle božjo pot na Brezjah v starem kraju? Vsaj toliko je znano, da so bili pregnani od tam varuhi narodnega svetišča na Brezjah — slovenski frančiškani. Dolga desetletja so imeli svoj dom ob Marijinem svetišču, da so bili vsak čas na postrežbo in uslugo romarjem od blizu in daleč. Sedaj so morali iti . . .

To je vse, kar vemo o stvari do danes, pa se zdi, da je to dovolj in vemo vse, kar je še treba vedeti. To namreč, da sovražnik naše vere

in našega naroda ni poskrbel za nadomestilo, z drugo besedo, da ni poslal tja kakih drugih varuhov našega narodnega svetišča, ki bi prevzeli službo pregnanih frančiškanov. Verjetno je celo, da je nastanil v prejšnji frančiškanski dom nekaj svojih rjavih sraje, ki so pa tam, če so, z vse drugačnimi nameni.

Za verno slovensko srce grozovit udarec...

Marija Pomagaj na Brezjah je bila res pravi simbol slovenske verske skupnosti.

Marija Pomagaj na Brezjah je bila privlačnost vseh vernih slovenskih src, četudi raztresenih in razkropljenih po celem svetu.

Izseljenci smo že poprej le v mislih, samo na svete čase v resnici, mogli romati tja pred njen mili oltar.

Zdaj velja ta žalostna beseda tudi o naših rojakih, ki so ostali doma v neposredni bližini Marijinega svetišča.

Upamo, da je vsaj podoba Marije Pomagaj ostala na svojem mestu in bo ondi počakala novih časov, ko se bodo zopet zgrinjale ob njej slovenske množice in iz vsega srca pele in moli-le: Ti, o Marija . . .

Rojaki v Kanadi in Ameriki! Še ne dolgo tega smo vas nagovarjali in smo nagovarjali same sebe: **Rojaki V TUJINI!**

Žal, prežal, danes se nam zdi, da so oni, ki so ostali DOMA, danes mnogo bolj v TUJINI nego mi tukaj, ki smo čez noč zvedeli, da smo še vedno — DOMA! Blagoslovljena zemlja, ki nam je dala DOM!

Šele sedaj se pa tudi prav živo zavedamo, kako pomembno je bilo, da smo si dali že pred leti prepeljati čez morje lepe podobe Marije Pomagaj z Brezij in jih ustoličevali v tujini, koder smo se sami nastanili, na primer v Lemontu, na ameriških Brezjah, v raznih slovenskih cerkvah v Ameriki — sv. Lovrenc v Clevelandu, kjer župnikuje kanonik Oman, si pripravlja krasne "Brezje" — pa tudi tu Kanadi, v cerkvi Srca Jezusovega v Vinelandu.

Govorili in pisali smo pred leti:

Marija Pomagaj potuje V TUJINO skupaj s svojimi slovenskimi sinovi in hčerami. Pri njih hoče biti, z njimi se veseliti, z njimi prenašati križe in težave . . .

Danes je tudi Marija Pomagaj tu med nami bolj DOMA ko TAM . . . Nihče je ne preganja . . . Nihče ne odganja njenih varuhov... Nihče ne brani množicam, da prihajajo in se pogovore z Materjo in ji zapoje priljubljene pesmi . . .

Seveda sem hotel veliko veliko več povedati v teh besedah kot se zdi, da sem povedal. Izrazil sem samo simbol vsega našega gorja. Tam — in le simbol vse naše svobode tukaj . . .

O, kako nas zavidajo naši bratje in sestre TAM v teh dneh . . .

Pridite, da priporočimo nje in sebe MATE-RI. Pridite, da ji povemo: Mi TUKAJ smo bolj srečni kot se sami zavedamo. Kaj še pride, ne vemo, toda do sedaj se res ne smemo pritoževati. Iskrena hvaležnost do Boga je naša velika dolžnost.

Toda našo srečo TU zatemnjuje misel na gorje naših TAM . . .

Marija Pomagaj, o, naj dobijo spet svoj DOM, naj skoraj pridejo časi, ko boš Ti zopet med njimi — DOMA . . .!

Slovenci v Kanadi ste naprošeni, da se v vseh zadevah tega lista obračate na naslov:

Ave Maria, Box 281, Grimsby, Ont.

S tem vam je zlasti pošiljanje naročnine olajšano.

“SUHA” AMERIKA.

V sobo policijskega predstojnika stopi stražnik.

“Gospod poveljnik, pokorno javljam, da sem našel na cesti zaboj žganja.”

“Pojdite takoj nazaj, jaz pridem s šestimi častniki in štiridesetimi možmi za vami.”

“Oprostite, gospod poveljnik,” pripomni stražnik potihoma, “mislim, da bosta dva častnika in pet mož dovolj.”

“Kako mislite to?”

“V zaboju je samo sedem steklenic: dve večji in pet manjših.”

DOBRO PRIPOROČILO.

Gospodinja: “Zakaj pa ste šli iz prejšnje službe?”

Služkinja: “Zato, ker so hoteli, da bi zjutraj in zvečer otroke umivala, tega pa ne maram!”

Mali Ivanček: “Mama, to vzemi!”

OKROGLE

BOLJŠA PLAT.

“Prijatelj, ti pa imaš grdo ženo!”

“Res je, po zunanosti ni lepa, ampak . . . njena duša, srce, notranjost!”

“Veš kaj, prijatelj? Daj si jo obrniti!”

STREMUH.

“Ti, Lojze, zdaj boš imel kmalu že pet in trideset let. Kdaj pa misliš prav za prav postati zdravnik?”

“Se nič ne mudi, prijatelj! Do mladih zdravnikov ljudje tako nimajo zaupanja!”

LEPI ČASI!

“Ves svet je zdaj narobe. Danes me je hotel sin učiti, kako je treba otroke vzgajati!”

“In mene je hotel stric za denar navrtati!”

TEHTEN RAZLOG.

“Zakaj ste pa svojo lepo službo pri banki pustili?”

“Eh, nekaj so mi napravili, kar mi ni bilo všeč.”

“Lejte, lejte! Kaj so vam pa napravili?”

“Odpovedali so mi!”

RAZLAGA.

Župnik obišče svojega farana.

“Verjemi mi, Peter, da je žganje tvoj največji sovražnik!”

“Saj ste rekli, da je treba sovražnike ljubiti!”

“Že res, ampak ne požirati!”

MIŠKA.

Francek se je ponoči prebudil in prisluhnil. V kotu je nekaj škrabljal in tanko cvililo . . . Ves prestrašen je prebudil očeta in zaklical:

“Očka, očka, meni se zdi, da miška cvili!”

Oče pa se je jezno obrnil na drugo stran in zarenčal:

“Kaj pa potlej, če cvili? Mar misliš, da bom zaradi tega vstal in miško namazal z oljem, da ne bo več cvilila?!”

Zviti lisjak

Guverner iz Minnesote je v vasi, ki so jo zgradili naseljenci, nekega dne zagledal Indijanca, ki je zadovoljno kadil svojo pipo in opazoval bele može, ki so bili zaposleni pri gradnji nove hiše.

"Hej, prijatelj rdečkar," je zaklical guverner, "zakaj samo zijala prodajaš in nič ne delaš?"

Indijanec "Zviti lisjak" se je nasmehnil in rekel:

"Zviti lisjak počiva. Toda zakaj pa ti nič ne delaš?"

"Saj delam," je odgovoril guverner. "Z glavo delam."

"Daj mi to delo!" je rekel Indijanec. "Tudi jaz znam delati."

Guverner mu je ukazal, naj zakolje telička. Obljubil mu je, da mu bo dal šiling, kadar bo delo dokončal.

Indijanec se je kmalu vrnil z zaklanim teličkom.

"Zakaj ga pa nisi iz kože dal?" je vprašal guverner.

"Obljubili ste mi šiling, če telička zakoljem," je odgovoril Indijanec. "Dajte mi še en šiling in potegnili mu bom še kožo s telesa."

Guverner se je vdal. Čez pol ure je Indijanec spet stopil predenj in mu povedal, da je drugi šiling ponarejen. Guverner je bil prepričan, da ga je Indijanec osleparil, pa mu je vseeno dal tretji šiling. Potem je napisal pismo upravitelju jetnišnice v Sv. Pavlu. Zapečatil ga je in izročil Indijancu z besedami:

"Nesi to pismo v mesto in ga osebno izroči upravitelju jetnišnice. Dobil boš za to pol kro-
ne."

"Zviti lisjak" je z žarečim obrazom vzel denar in odrinil na pot. Spotoma je srečal nekega zamorca, ki je bil guvernerjev sluga in je potoval v mesto.

"Tukaj imam pismo od tvojega gospodarja," je rekel Indijanec. "Naročil je, da ga moraš takoj nesti v jetnišnico!"

In tako se je zgodilo, da je ubogi zamorec kmalu nato dobil lepo število skelečih udarcev po grbi. V pismu, ki ga je izročil upravitelju jetnišnice, je bilo namreč napisano, naj izročitelju pisma naštejejo 50 batin...

Teden dni na to je guverner spet srečal zvitega Indijanca in ga ves jezen ozmerjal.

Indijanec pa je mirno odgovoril:

"Kako vidiš, dela tudi "Zviti lisjak" z glavo, kakor ti!"

KOLIKA JE URA?

Paglavec vpraša na cesti moža, ki ima že zelo dolge lase:

"Prosim, gospod, koliko je ura?"

"Deset minut manjka do enajstih," prijazno odgovori mož.

"Ravno prav," se odreže paglavec, "za enajsto uro vas je brivec naročil!" na te besede se naglo spusti v tek.

Mož se razjezi in jo ubere za njim. Ko zavije okoli ogla, se zaleti v stražnika.

"Zakaj pa tako dirjate?" strogo vpraša mož postave.

"Onile paglavec mi je rekel, da me je za enajsto uro brivec naročil," mu potoži mož.

Stražnik pogleda na uro in važno reče:

"Eh, saj ne boste zamudili! Imate še skoraj deset minut časa!"

VEČNI LED.

Francek je že petič pritekel k sladoledarju in naročil sladoled.

"Ali te ne bo želodec bolel?" je zaskrbljeno vprašal sladoledar.

"Veste," mu je Francek začel zaupno razlagati, "ko bom velik, postanem raziskovalec severnega tečaja, pa se hočem že zdaj privaditi na večni led!"

KAR PRAV.

Pesnik Felicijan: "Ali imate, prosim, kako prosto sobo?"

Gospodinja: "Ne vem, kako bi rekla; doslej sem imela same take gospode, ki niso nič plačali."

Pesnik Felicijan: "O, to je pa kakor nalašč; prav tako sobo bi rad!"

Katehet: "Ali moliš vsak večer, preden greš spat?"

"Učenec: "Da, vsak večer."

Katehet: "Kaj pa prosiš v molitvi?"

Učenec: "Največkrat to, da bi oče ne zvedeli, kaj sem čez dan počel."

Pridna hčerka: "Mama, vsak mesec ti uide dekla, lej, jaz sem pa že štiri leta pri tebi. Ali nisem pridna?"

Na razbeljeno peč je sedel

Indijanski poglavar "Sivi volk" je nekega dne s svojimi hrabrimi vojščaki obiskal bližnjo vas, kjer so taborili beli vojaki.

Zunaj je bil snežni metež in mraz, da je kar škripalo pod nogami. Poveljnik belih vojakov je povabil indijanskega poglavarja v svojo sobo. V kotu sobe je stala nizka železna peč. Indijanski poglavar še nikoli v svojem življenju ni videl peči, zato je bil prepričan, da ta čudna reč služi belim ljudem v iste namene kot stol. Še preden ga je poveljnik utegnil posvariti, je že sedel na žarečo ploščo. Častniki so prestrašeno priskočili in zaklicali:

"Vstani! Vstani!"

Poglavar "Sivi volk" pa je premagal strašno bolečino in vzdržal na žareči peči še nekaj sekund, ne da bi trenil z očmi. Šele potem se je počasi in dostojanstveno dvignil.

"Moji beli bratje naj mi dovolijo, da se s svojimi vojščaki nekaj pomenim," je mirno rekel in odšel s spremljevalci v drug prostor. Tam so mu indijanski vojščaki strašne opekline namazali in obvezali. Nekaj minut na to se je že vrnil k poveljniku, ne da bi izpregovoril besedico o svoji nesreči.

Slepec in mleko

(L. N. Tolstoj.)

Slepec, ki že od rojstva ni videl belega dne, je vprašal prijatelja:

"Kakšne barve je mleko?"

"Mleko je belo kot papir," je odgovoril prijatelj.

"Ali ta barva tudi šumi v rokah kot papir?" je vprašal slepec.

Prijatelj je odgovoril:

"Ne, ta barva je takšna kot moka."

"Ali je tako mehka kot moka?" je slepec poizvedoval dalje.

"Ne, bela je kot zajčja dlaka," mu je razlagal prijatelj.

"Ali je tako mehka kot volna?" je spet vprašal slepec.

"Ne, bela je kot sneg," je povedal prijatelj.

"Ali je tudi tako mrzla kot sneg?" je vprašal slepec.

Prijatelj mu je navedel še vse polno primerov, a slepcu vendarle ni mogel dopovedati, kakšne barve je mleko.

Pes v jaslih

(Ezopova basen.)

Velik pes je skočil v jasli, ki so bile polne sena. Udobno se je zleknil po senu in začel dremati.

Kmalu nato se je vrnil v hlev domači vol, ki je ves dan vozil težek tovor. Bil je hudo truden in lačen. Približal se je jaslim, da bi si potolažil glad.

Ko ga je pes zagledal, je skočil pokonci in divje zalajal.

Vol se je umaknil, čez nekaj časa pa se je spet približal jaslim in hotel zobati seno. Pes je iztegnil dolgi vrat in pokazal ostre zobe. Prav gotovo bi bil vola ugriznil, če vol ne bi hitro odskočil.

Vol ga je mirno vprašal:

"Zakaj ne pustiš, da bi jedel svoje seno? Tebi itak nič ne koristi, ker ne ješ sena."

"To je vseeno," je zalajal pes. "Če ga ne smem jesti jaz, ga tudi drugim ni treba jesti!"

PUSTIV ZA VEKOMAJ.

Zakonska Grčarjeva sta se zopet sprla, in sicer zares, zadnjikrat in za zmeraj, kakor je rekla Grčarica, ko se je oblačila in spravljala stvari, da se vrne k svoji materi v pustiv za vekomaj.

Grčar je molčal in mirno čital svoj časopis. Ko je bila žena gotova, ji položi na mizo 25 dinarjev za vlak. Ona vzame denar, ga šteje in šteje, gleda moža — on pa njo —, nato se pa obregne: "To je premalo: kje je pa denar za nazaj!"

MUČENIK

"No, zakonski mož novopečeni, kako se ti godi v zakonu?"

"Prav slabo!"

"Zakaj?"

"Prvo, kar hoče žena zjutraj od mene, je — denar. Pridem opoldne h kosilu — denar. Zvečer — isto. Zmerom denar — denar — denar!"

"I, kaj pa počne žena s tolikim denarjem?"

"Ne vem, dozda ji nisem dal še — nobe nega!"

TO IN ONO

Poročila iz domovine so strašna. Nima pomena, da bi jih še tukaj pogrevali. Bore malo vesti je, pa so te krvave dovolj. Kakor je drugod, kamor je stopila noga Nemca, tako je pri nas. Sočustvujemo z rojaki preko oceana, molimo zanje, da jim Bog da prestati preizkušnjo. Obenem se pa čudimo, da moreš najti v naših vrstah še ljudi, ki dajo Germaniji prav. Naletel sem na Slovence, ki še vedno izgovarjajo nemške pohode preko svojih mej, nemške brutalnosti in surovo postopanje s človeštvom. Pravijo: vse skupaj je samo angleška propaganda. Jadna mi majka domovina, da si morala roditi tak osat in plevel na svoji njivi. Bo še prišel čas, ko bodo s takim plevelom obračunali. Plevelu in osatu velja samo ena sodba in obsodba: ogenj. Če ne pravi, pa ogenj zaničevanja, ki ga zasluži vsak izdajavec narodnih interesov.

V New Yorku so slavili 25. obletnico obstoja farne slovenske družine. V tej farni družini je tudi naša slovenska frančiškanska družina pognala korenine. Zato se tudi mi s faro sv. Cirila veselimo in ji kličemo: na mnoga leta, Vam ljudje po Greater New Yorku in sosednem Brooklynu pa izraz globoke hvaležnosti za vse, kar ste kedaj kaj dobrega storili Frančiškovim sinovom.

V Barbertonu bodo slavili, ali so morda že slavili, srebrno obletnico svojega dušnega pastirja Fr. Jagra. Ni še dolgo tega, kar je g. župnik prišel med barbertonske rojake, pa se je že vsem tako priljubil, da ga nebi hoteli dati drugi župniji

za nobeno ceno. Preč. g. Jager, tudi naš list Vam kliče: Na mnoga leta med svojimi dobrimi ovčicami. Če je božja volja, magari do demantnega in železnega jubileja.

V Lorrainu se pa tudi pripravljajo na srebrno obletnico. Ne fare, temveč svojega fajmoštra. Tudi Fr. Slaje je prišel do srebrnega mejnika v mašništvu. Fr. Slaje je goreč vodnik svoje župnije, obenem pa tudi drugim rojakom po Ameriki drobi zlata zrna svojih naukov v člankih, ki jih tako redno piše v listu Ženske Zveze, "Zarja". Bog mu daj še obilo zdravja in moči.

Naši vojaki so res tudi v duhovnem oziru postreženi. Mnogo duhovnikov se je že prostovoljno oglasilo, da gredo v vojaško dušeskrbstvo. Vlada gre tem duhovnikom vodnikom v armadi zelo na roko, pa tudi vojaki jako cenijo svoje duhovne so-vojnike. Ni še dolgo tega, kar sem srečal celo kompanijo vojakov, ki so odhajali na vlak, pa so se vse roke dvignile v pozdrav meni duhovniku. Dobro se mi je zdelo. Ne radi sebične samohvale, spomnil sem se, kako so vojniki v Evropi časih prezirali duhovsko suknjo, pa sem pri sebi dejal: glej v tujeverski deželi živimo, pa še vseeno imamo versko prostost in še celo na roko gredo vsem verstvom. Vsemogočni ohrani Ameriko tako, kakršna je sedaj, da bo morda še edina dežela na svetu, kjer bo vladala enakopravnost, prostost in človečanska pravičnost, če ne v popolni meri, pa vsaj v tolikšni, da bo življenje znosno.

Evharistični kongres v šent Pavlu, Minn. je bila ena najlepših manifestacij ameriškega katolištva. Ob koncu je spregovoril tudi sveti Oče poslovitve-

ne besede in povdarjal po radiju pomen vere v sv. Evharistijo, kot simbolu novega človeškega bratstva. Čast in ponos je delal našemu rodu na tem kongresu, Father Missia, Slovenec, ki je vodil vse glasbene točke, tako pri mašah, kakor tudi pri procesiji.

Father Coughlin slavi to poletje svojo srebrno obletnico kot mašnik. Ob tej obletnici je prav, da se naš drobn listič pridruži vsem drugim velikim listom v iskreni čestitki Detroit-skemu gromovniku: se na mnoga leta, uspešna in sveta. Ni ga duhovnika v Ameriki, ki bi bil toliko dobrega napravil za Cerkev in narod v pogledu na socialno pravičnost. Naj bo njegovih kritikastrov legijon, pa še med duhovniškimi vrstami, priznati mora vsak, če bi le vsak napravil desetino dela, ki ga vrši Fr. Coughlin, vse boljše podoba bi pokazala Cerkev, kot jo kaže. Pribito. Pa naj kdo reče, kar hoče in naj bo ta kdorsibodi oblečen v ne vem kašno suknjo.

Človek je seve tudi on. Zmotil se je mnogokdaj, radi tega pa ne bomo njega in njegovo delo obsenčili s kleveto in neumno gonjo. Saj je še pred nedavnim časom našo domovino zelo žalil. Imenoval jo je "The Frankenstein Monster", concocted by that dreadful treaty of Versailles, a scrambled eggs affair". — O vseh stvareh pa le ni poučen, tudi o kaki jugoslovanski borbi, ki je trajala že stoletje, preden je bil znan Verzaj, ne ve nič; misli, da so južne slovanske narode ljudje staknili skupaj v "Jugoslavijo", da je tako nastala po njegovem: jajčna godlja Srbov, Hrvatov in Slovencev.

MESTO OBLJUBLJENEGA PISEMCA

Cenjeni prijatelj, prijateljica naše ustanove.

Obljubil sem Ti pismo, pisma od nikoder ni. Boš dejal, se boš jezila: kaj je Hitler že tudi v Lemont prišel, ker moje pošte ni in ni? Poslala sem ta ali oni dar, kartico mi še pošljejo, tiskano, ki je vsakokrat ene in iste sorte, pravega odgovora pa nikoli ni.

Te dni smo zelo zaposleni s prirejevanjem prostorov pred samostanom in v ozadju, človek kar ne more obsedeti v vroči sobi, mika ga ven, da prime lopato in pomaga drugim delavcem in študentom, pošta pa čaka in predno se zavem, sem z odgovorom prepozen.

Kajne, da je velika nehvaležnost v tem? Vesel sem Tvojega pisma, da bi pa takoj odgovoril in Te prijateljsko pozdravil s pozdravom ali kako drugo toplo vrstico, tega ne. Bog bo dejal na sodni dan: bil si urednik Ave Marije, marš v ogenj vic, ker si tako slabo kazal hvaležnost svojo.

Upam, da bom imel kedaj priliko popraviti to napako. To priliko mi moraš dati Ti sam, Ti sama, s tem, da prideš sem v Lemont. Postregli Ti bomo in Ti to ali ono zanimivost razkazali.

Lepo je v Lemontu. Ni mestnega vrvenja, hladno senco imaš, prostora dovolj, da se lahko kje na samem položiš v trato in si odpočiješ svoje pretegle ali pa zmrvljene ude.

Pisal si v enem svojih pisem: saj bi prišel, če bi imeli kaj

boljše prostore pri Vas tudi za romarje, tista majhna bajta, kamor ste časih kar po 25 ljudi na tla položili, kdo se bo hodil parit v tisti podstrešni prostor?

Prav imaš. Nimamo pripravnega prostora za goste. Bogve, kedaj ga bomo imeli. Ne moremo dobiti dovolj denarnih sredstev skupaj, da bi kaj boljšega postavili. Kaj hočeš? Pa četudi bi imeli, nimamo prave moči, ki bi spodobno postregla. Zato bi rabili nesebično ženo, ki bi se res razumela na tak posel. Iskali smo po vseh krajih, noben noče priti, ali bolje, težko se je komu odtrgati v teh dneh. Delajo. Če ne delajo, pa podpore dobe; če si pa v Ameriki na podpori, pa ne smeš nikjer drugje delati. Zgodilo se je že, da so "dobre prijateljice" tako požrtvovalno ženo naznanile. Vidiš, tudi take težave imamo.

Imamo pa drugo rešitev temu vprašanju. Stari samostanček pri sestrah je kar prazen. Dasi je nevihta razbila streho na enem koncu, je pa še vedno dosti sobic, kamor bodo sestre rade vsakega slovenskega rojaka sprejele in tiste sobice posekajo vse naše luknje v romarskem domu. Pridi lepo k častitim sestram, od tam boš pa še poromala ali poromal k Mariji Pomagaj. Saj ste obe farmi slovenski ustanovi, prideš pogledat eno, pa se še pri sosedu oglasi. Slovenske sestre znajo pa tako postreči, da je kaj. Saj veš, kako je z moškimi. Niso pa niso za take reči. Zato je pa Bog ustvaril Evo, ker bi bil Adam drugače od lakote umrl in bi se ne vedel kam dati. Kolikokrat sem že to še celo v pridigah povedal. Na zamer ošabnih dedcev seveda, ki menijo, da oni svet pokonci držijo. V resnici pa so tako nerodni, da se jih Bog usmili.

Morda Te zanima, kako je slovesnost pri sestrah iztekla. Prav dobro. Bral si že v Amerikanskem Slovincu, da se je velika množica naših ljudi odzvala vabilu priljubljenih sestra. Kljub deževnemu vremenu, so bile sestre zelo zadovoljne spričo priznanja naših ljudi. Dasi jim ni ravno za kako čast, so pa le tudi človeške krvi. Človek je vsake pohvale vesel. Z svojo udeležbo so ljudje pokazali, da vedo ceniti žrtve naših sestra, ki so se tolikemu odpovedale, zato, da služijo narodu in Bogu. Ob tej slovesnosti sem se spet spomnil zlate dobrotljivosti naših ljudi po širni Ameriki, ki so s tako dobrim srcem priskočili na pomoč in z svojimi denarnimi prispevki pomagali postaviti ta lep sesterski dom, obenem pa dali priliko vsem, ki bi hoteli iti na starost v Lemont, da so jim bili dani na razpolago prostori v starem samostančku. Bog jih živi.

Novega kaj pri nas? Father Janez, naš čebelar, ima mnogo novih družin. Tako mu nobena zima ni prizanesla, pravi, kakor letošnja. Vsaka mu je še pomorila četrto čebel, letos so vsi panji ostali. Kar veselo je pogledati, kako je prostorček po ameriško uredil, zdi se, da imajo še čebele v Ameriki več prostosti, kakor v Evropi. Tam jih uklepajo v tesno čebelno stajo, tukaj je vsak panj v prostem. Zda se je tudi naš Father prepričal, da je čebeloreja po ameriškem načinu vse bolj prikladna in manj nerodna, pa tudi bolj uspešna. Kadar prideš v Lemont, ne pozabi si ogledati ta prostorček, kjer Fr. John, kljub visoki starosti še tako pridno dela. Sedem križev svojih nosi vsak dan tja pod hraste k svojim čebelam in z svojim zgledom mlajše uči, ka-

ko se je treba poleg stanovskih dolžnosti redovnika posvetiti še za to ali ono delo, ki tvoj redovniški stan osladi in izpopolni. Za to pridno njegovo delo ga občudujemo. Radoveden sem, kako se kaj čebele kranjskih matic družijo s čebelicami italijanskih kraljic. To bi bila vrlo zanimiva razprava za letošnji koledar. Škoda, da Ave Marija nima posebnih poročevavcev, ki bi hodili okrog in take zanimivosti pobirali.

Zopet smo dobili nove mašne plašče, vsega skupaj skoraj dvajset. Pridne Newyorčanke, zlasti Mrs. Veronika Rupe topot, so jih izdelale. Zato gre najlepša zahvala njej in hčerki za ves trud, ki so ga imele pri tem delu za našo kapelico. Nove vaze nam je poslal za altar Mr. Charles Zajc, vaze so lepo umetniško delo, izdelal jih je sam. Hvala mu.

Neka oseba sprašuje, če sprejemamo gregorijanske maše tukaj v Lemontu. Seveda jih. Petnajst duhovnikov je sedaj pri nas, 15 maš rabimo vsak dan, torej se prav lahko tudi za take maše zvrste. Pričeli jih pa bomo opravljati šele tja na jesen, ko bomo prav zagotovljeni, da so vsi mašniki doma. Sedaj na poletje nas kličejo sem in tja na pomoč, te maše pa ne smejo biti prekinjene. Za take maše ljudje navadno darujejo po 40 dolarjev.

20. julija pridejo k nam na romanje iz vseh krajev, članice Slov. Ženske Zveze. Oglasujejo ta svoj dan že po vsem časopisju, naj še naš list prav lepo v njihovem imenu povabi vse rojake in rojakinje, da se ženskega tabora v Lemontu udeležijo. Imele bodo peto mašo ob groti. Popoldan pa svoje nastope. Lani je bil njihov tabor nad

vse zanimiv, upamo, da ga bodo tudi letos vsi veselili.

Opozarjamo seveda takoj, prostora za oddaljene goste pri nas nimamo. Da ne bo nerazporazuma. Hodim po naselbinah in tu in tam slišim: nimajo prostora za nas. Hudo je nam, kakor mora biti hudo njim. Toda v Lemontu nimamo hotelskega "biznesa". Priporoče naj se pravi čas sestram, če bodo one kaj prostora imele. Saj tudi po drugih romarskih krajih nimajo duhovniki s hotelskim in restavracijskim poslom nič opraviti. Postrežemo seveda radi, če pridejo posamezniki na obisk, ne moremo pa ustreči številnim skupinam, ne s posteljo, ne s hrano. Nimamo bratov, ki bi za to poskrbeli, patri pa kuhati ne znamo, za velik hotel in hotelsko upravo in opremo pa denarja nimamo. Komaj shajamo iz dneva v dan s stroški za vsakdanji kruh in vsakdanjo obleko. Ne pozabite, naši študenti nič ne plačujejo in po osem, nekateri še po deset let le na naši in Vaši miloščini živijo. Kako je težko Vam rediti dva, tri, deset otrok, mi imamo mladine 16 duš, osobja je v hiši 40 duš. Zdaj pa sam računaj, kako moremo shajati. Torej ne moreš zahtevati od nas, da bi se po baronsko obnašali, ko smo berači. Vse to Ti pišem zaupno, v pismu. Saj ne boš zameril, saj ne boš zamerila. Zelo, zelo nas dirne, ko se ta ali oni rojak izrazi, ne znajo "biznesa" peljati. Mi smo tukaj za duhovno kaso, ne telesno, za duhovno bodočnost, ne denarno.

Kaj bi Ti še povedal? Obiskali so nas Kalifornčanje. V družbi Fr. Voduška iz San Francisco, so prišli 4 možje, ki jim pa žalibog imena ne vem. Prišel je na obisk k nam tudi

Fr. Sodja iz Clevelanda v družbi svoje mamice in sestre, Fr. Pirnat iz Minnesote si je prišel ogledat naš kraj, nekaj rojakov je prišlo iz Minnesote, ki jim imena ne vemo. Mnogo imamo obiskovavcev, premnogi pa se sploh nočejo izdati, dasi bi jih radi osebno pozdravili, zlasti, če pridejo iz bolj oddaljenih krajev. Le korajžo, pa se predstavite.

Poročila sta se pri nas dva katoliška para. Edvard Lemanški in Mary Vavpotich iz Chicago, Frank Gottlieb in Ethel Pirc iz La Salle. Mnogo sreče v zakonskem stanu.

Lemontski poročevavec.

PROFESORSKA.

"Tu, gospodje vidite, edini krasni eksemplar črepinje prave gorile. Nahajata se samo dva eksemplara te zgodovinske črepinje: eden je v mestnem muzeju, drugega imam pa jaz."

DELAJ IN VARČUJ.

Pravi, čistokrven škotec, ki mu je bilo žal denarja za delavca, da bi mu popravil streho, je zlezal sam gori, zgubil ravnotežje in je drčal z glavo navzdol na dvorišče. Ko je letel mimo okna, je zavpil: "Ellis, danes pa malo manj skuhaj, ne bom več z vami obedoval."

LJUBEZEN DO DRUŽINE.

Znance v mestu je obiskal prijatelj iz dežele. Seveda se mu je tu dopadlo, minil je teden, minulo deset dni, pa še nobenega znamenja, da pojde naprej. Tedaj pravi meščan: "Ali ne mislite, da bo vaši ženi in otrokom že dolgčas po vas?" — "Pa imate res prav," je bil nagel odgovor. "Jim bom takoj brzojavil, da naj pridejo sem."

Bog plačaj, dobrotniki!

ZA LIST AVE MARIA—Po \$5: N. N., M. Zalokar. — Po \$3: Mr. Skrabe, M. Murn. — Po \$2.50: U. Crnkovich, T. Archul. — Po \$2: K. Kepic, J. Tursich, Mr. in Mrs. Peterka, F. Zakel, Mrs. Jeglich. — Po \$1: T. Glatz, R. Osterman, P. Stefančič, J. Leskovitz, M. Perušek, I. Kolar, J. Brula, A. Sasek, F. Loushin, M. Vajda, T. Rus, U. Nagel, Mr. Kovach, M. Serce. — Po 50c: U. Slana, A. Domitrovich, M. Zupančič, F. Skully, F. Lamuth, F. Vivoda, I. Kostelec, F. Cesar, M. Delach, F. Zajc.

ZA MARIJIN ALTAR—Po \$5: J. Kerzdan, A. Pucel, H. Zabec, M. Brodnik. — Po \$3: Mrs. Cook. — Po 1: A. Pozun, N. N., Strabane, Pa., A. Perušek, M. Delak, P. Prah, M. Sivie. — Po 50c: T. Kodelja, J. Stimetz.

ZA TABERNAKELJ—Po \$20: N. N., New York. — Po \$10: M. Waršek. — Po \$: C. Remec. — Po \$1: A. Klovuchar, F. Marolt, M. Knaus, M. Cadonic, A. Starcevic, B. Staresinic.

ZA DRUŽBO SV. JOZEFA—Po \$2: M. Koshmerl. — Po \$1: A. Zidarich, K. Butala.

ZA BARAGOV SPOMENIK—Po \$10: N. N., Cleveland, Ohio. — Po \$1: M. Serce.

ZA KRUH SV. ANTONA—Po \$1: Mrs. Ferk.

ZA SAMOSTAN—Po \$25: L. Kocjan, Maple Park, Ill. — Po \$10: J. Vranichar. — Po \$5: G. Legan, N. N., Gilbert, Minn. — Po \$3: M. Zakrajšek. — Po \$2.50: M. Lautizar. — Po \$2: E. Gabrenija, I. Zelle. — Po \$1: Mrs. A. Centa. — Po 30c: A. Lumbert.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$20: Mrs. A. Culik. — Po \$15: C. Breskovar. — Po \$10: J. Laskovski, Mrs. A. Rom, F. Repic, Mrs. A. Skolar, U. Strubel, M. Skof, J. Goldi. — Po \$5: Mr. in Mrs. M. Kaucich.

ZA KRIZ. POT—Po \$5: F. Bait, J. Jelenc, J. Kozlevcar, J. Tisel. — Po \$2: M. Carmoy, Mrs. M. Grahek, R. Shmalz, F. Skorup, Mrs. J. Kerzner, Mrs. J. Zore, K. Mramor, R. Krlun. — Po \$1.30: J. Blekac. — Po \$1: J. Krivitz, M. Kopushar, J. Povshe, M. Kostelic, J. Florjančič, J. Zalar, J. Brulc, Dobnik's Floral Shoppe, J. Pauc, F. Gregoričič, J. Repus, F. Imperl, M. Shuster, J. Gnader, Mr. in Mrs. Primožich, Miss A. Kerzner, Mr. in Mrs. Zaleznik, A. Godec, Mrs. Sedmak, J. Jacob, L. Shuller, G. Raly, C. Marolt, A. Bregar, F. Rihtar, C. Oswald, M. Matjas, E. Sedmak, Miss Jenko, C. Barborič. — Po 50c: H. Zalar, M. Grill, M. Kokalj, L. Barborich, M. Keren, Mrs. Kostelic, L. Lah, Mrs. J. Krenke, K. Malenšek, M. Sterle, J. Vodienik, M. Pekiš. — Po 25c: Mrs. F. Krlun.

Posebni darovi: A. Grdina \$5, J. Grdina \$5, L. Simonishek \$5, M. K., Clev. \$100, A. Žgonc \$5, J. Tomazetich \$10, J. Hode \$5.

ZA LUČKE—Po \$3: U. Tratnik. — Po \$2: A. Vočina, F. Gornik, T. Valpotic, J. Bregar, J. Horvat, A. Orehek, L. Russ, M. J. Dolinšek, F. Widmar, Mrs. J. Petriničič, M. Jersen. — Po \$1: F. Russ, M. Klun, M. Rutkij, K. Tomsich, M. Sadar, A. Nemgar, B. Gregorich, F. Pajk, J. Fink, M. Majetic, J. Panian, Dr. Kršč. Mater, Strabane, Pa., F. Krečič, L. Milavec, M. Lah, M. Petach, J. Stimetz, M. Sterle, F. Plut, E. Gabrenija, F. Milavec, J. Smrekar, M. Brodnik, R. Klemenčič, M. Jerikovskiy, K. Modrin, F.

Skarnshek, F. Gerchman, M. Koshmerl, M. Hrosta, M. Vevzuh, V. Stimec, L. Panijan, R. Sedman, B. Sedmak, K. Kepic, A. Anzlovor, V. Rupe, M. Pavlic, A. Vess, Mrs. Sturm, Mrs. M. Marolt, Mrs. Skodlar, Fam. Cimperman, J. Perko, F. Spedal, F. Jeran, A. Mravinec, A. Nemgar, J. Habjan, N. N., A. Colnar, Mrs. Selak, L. Russ, F. Lincic, W. Swan, Mrs. M. Dramarich, Mrs. F. Skull, F. Ash, J. Pintar, Mrs. M. Savoren, A. Perušek, A. Komlanc, R. Markel, Mrs. E. Mravinec, Mrs. M. Willer, J. J. Kchal, L. Kozelj, Mrs. J. Mladick, N. N., New York, F. Brodnik, M. Volkar, M. Karsnick, Mrs. F. Cerne, F. Susha, J. Phillipcic, J. Ponikvar, I. Trunkle, N. N., Mrs. M. Fido, T. Erjavec, Mrs. F. Kocjancic, J. Zgajnar, Mrs. J. Traven, M. Konechnik, F. Fink, M. Vidmar, Mrs. M. Panijan, J. Viddec, I. Trost, Mrs. L. Brojan, Mrs. A. Udovich, Mrs. M. Zunic, Mrs. J. Smolich, M. Adam, Mrs. R. Pozlep, Mrs. A. Logar, J. R. Sabec, A. Kruice, Mrs. F. Avsec, M. Bluth, R. Korn, Mrs. K. Sarja, A. Bresnik, K. P., Eveleth, Minn., Mrs. A. Kočevcar, T. Mozic, I. Gruden, Mrs. J. Schmidt, Mrs. M. Ule, A. Virant, G. Stutts, J. Brule, A. Eidenich, R. Babor, M. Stimetz, Mrs. M. Krebs, Mrs. A. Uretich, M. Pancar, T. Lesar, A. Kutnar, Mrs. F. Gombac, Mrs. A. Susman, Mrs. J. Gabrovshik, Mrs. F. Ambrozich Sr., J. Peljan, Mrs. L. Mayerle Sr., Mrs. F. Kokal. — Po 75c: J. Pavsek, Mrs. J. Rogel. — Po 60c: M. Swagel. — Po 50c: M. Evets, A. Intihar, A. Skrinar, J. Tomsic, F. Panian, B. Mazar, M. Mazar, E. Panian, B. Panian, V. Kamnikar, A. Oklesen, L. Milavec, M. Prasnikar, A. Rortar, J. Troja, M. Sivie, M. Buchar, J. J. Majnick, F. Pirman, K. Butala, B. Gornick, F. Cerar, M. Balantic, H. Pelic, M. Schuster, C. Remec, F. Pirnat, F. Nahtigal, B. Sertic, Mrs. Selak, Mrs. A. Rom, M. Serce, J. Kapuse, F. Spendal, J. Cercek, A. Habjan, A. Curl, A. Antolic, J. Jamnik, C. Butala, M. Fortuna, M. Dercar, Miss Verderbar, Mrs. A. Centa, Mrs. B. Gerzin, Mrs. A. Nose, F. Mishmash. — Po 40c: J. Pazel. — Po 20c: A. Staydahar, A. Lumbert, P. Panijan. — Po 15c: A. Kompare. — Po 12c: S. Podgornik. — Po 10c: F. Tomsic, Teresa, U. Novak.

SVETE MAŠE—Po \$40: Mrs. A. Culik. — Po \$16: F. Gornik. — Po \$12: N. N. — Po \$10: K. Kepic, A. Setnicar, F. Smole, M. Sterk. — Po \$7: J. Kervin, F. Zajc, N. N., Alamosa. — Po \$6: C. Remec, Mrs. Malnar, J. Vidmar. — Po \$5: F. Petrič, A. Pavli, Mrs. Peterka, L. Kocjan, F. Breecher, J. Strunge, M. Stefanic, G. Laurich. — Po \$4: N. N., Mrs. Sturm, J. Polz, J. Jamnik. — Po \$3.50: M. Eveta. — Po \$3: M. Lah, U. Tratnik, J. Bregar, T. Gorjanc, J. Tursich, I. Levstek, A. Anzlovor, U. Erhatic, R. Kopore, F. Jeran, A. Colnar. — Po \$2: A. Vočina, F. Russ, J. Troja, A. Stepanich, Mrs. Kremesic, M. Warsek, A. Viderval, M. Koshmerl, T. Gillach, J. Perme, F. Gerchman, B. Gornick, F. Lamuth, M. Jakopic, M. Brodnik, F. Pirman, F. Skully, F. Milavec, J. Majnick, M. Zakrajšek, A. Golob, G. Petkovšek, V. Champa, F. Nahtigal, N. N., Mrs. Selak, Mrs. Miholich, Mrs. Lenarčič, F. Pintar, Mrs. Malnar, P. Stefancic, M. Setina, J. Avsec, M. Jarnevnik, Mrs. Polz Sr., G. Shemita, C. Bicek, M. Fortuna, C. Butala, A. Antolič, N. N., A. Prijatelj, J. Mihelich, Mrs. M. Drčar. — Po \$1: J. Pavsel, J. Leskovitz, J. Panian, A. Gregorich, A. Klun, F. Ulcher, M. Slak, A. Skul, M. Sivie, M. Sterle, J. Stimetz, B. Omahne, M. Prasnikar, L. Milavec,

Zahvaljujejo se Bogu, Mariji Pomagaj, Frideriku Baragi, Sv. Jožefu za pridobljene milosti:
Mrs. J. Zlogar, Joliet, Ill.
A. Sasek.

Z GRIČKA ASSISI

S kako strašansko naglico beži čas v večnost! Zdi se nam, da je bilo šele včeraj, ko smo blagoslovili naš novi samostan. In vendar je že več kot 2 tedna od tega za nas tako pomenljivega "Spominskega dne" — pa še nismo imele časa, da bi se našim dragim rojakom, ki so na ta naš veliki dan prihiteli k nam, javno zahvalile. To storimo sedaj. Našo iskreno zahvalo č. slov. in hrvatski duhovščini, našim dobrotnikom in podpornikom, vsem, vsem, ki so nam kakorkoli pomagali, da se je slavnost blagoslovitve tako lepo, v splošno zadovoljnost, iztekla! Naj Evh. Gospod, kateremu ste pomagali do njegovega tabernakla v naši sredi, poplača vašo požrtvovalnost in velikodušnost! Dnevno ga prosimo za vse, ki nam kaj dobrega store: "Povrni, Gospod, vsem, ki nam zavoljo Tvojega imena kaj dobrega store, z večnim življenjem."

Še prav posebno pa se želimo zahvaliti Mrs. Frances Horwath, Mrs. Frank Puklavetz in Mrs. Mary Ferencak, ki so tako požrtvovalno kvačkale prt za obhajilno mizo. Naj jim bo vsaka zvezdica biser v nebeški kroni.

Mrs. Mary Ferencak, Mrs. Augustin Gregorič in Mrs. Gabriel Puhek so delale "scarfs" za srečkanje. Tudi prejico, ki so jo za te prtiče rabile, so same kupile. Bog jim stokrat povrni!

Okrog našega samostana postaja živahno. Z vseh strani prihajajo sestre domov, prvič v novi samostan. Večina ga še ni videla. Vsem se dopade, vse so ga vesele. Saj so morale čakati nanj toliko dolgih let. Zato ga bodo sedaj tembolj cenile. Za kar se mora človek dolgo in veliko truditi navadno potem zelo upošteva.

Tisti, ki ste bili pri nas, ste videli naravo v pomladni krasoti. Sedaj pa valovi po njivah za samostanom pšenica in oves. Hišo, ki jo je orkan tako zelo poškodoval, smo že popravili. Drevje pa še leži ob cesti vse vprek. Ni časa za žaganje. A prišlo bo tudi to na vrsto, ko se bo drugo delo malo "vletelo".

V par dneh bomo začele duhovne vaje. Prvič v naši novi, krasni kapeli. Vseh, ki ste nam dobri, se bomo spomnili v hvaležni molitvi . . . Naj vas vse blagoslovi Bog!

Sprejmite najljepše pozdrave!

SOLSKSE SESTRE.

To so postulatkinje šolskih sester. 15. avgusta bodo postale redovnice.

ZAHVALA

Javna zahvala sv. Mali Tereziji, ki je v lanske epidemiji otroške paralize obvarovala našo mladino te strašne bolezni.

Šolske sestre v Kansas City, Kan.

MICHIGAN—

Pred par meseci smo se mudile med našimi rojaki Slovenci in Hrvati, v Vaternet, Paw Paw, Benton Harbor, Battle Creek, Kalamezoo in drugih malih mestih v okolici. Našle smo le malo slovenskih družin a več hrvatskih. Bili so nama zelo dobri v darovanju živil in tudi v denarnih potrebah, za kar se vam ljubi Slovenci in Hrvati prav srčno zahvaljujemo z najlepšim Bog plačaj! V pomoč so nam pa tudi bili poljski, nemški in pa nekateri irski župniki, ki so nam ne samo dovolili, temveč nas še priporočili njih faranom, da smo še pri tujcih dobro došle. Vsem prav lepa hvala.

Prav posebno se še zahvaljujemo družinam: Mr. & Mrs. Salay, ko so nam s truckom zapeljali blago v Lemont; Mr. & Mrs. Kosar in vsem, ki so nam še kaj posebnega storili, naj si bo z mašinami ali postrežbo. Vsem le more Bog plačati.

V denarju zraven pridelkov so še darovali:

Po \$5: Mr. J. Salay.

Po \$2: Družina Kolenko; Dr. Mike Sitar; Dr. Tony Fake.

Po \$1: Lucija Jančič, Anna Rauber, Katarina Sitar, Mrs. Rački, Louis Sitar, Edward C. Grahek, Joe Bahor, William Moliter, Andrew Ozanic, Joseph Kowalski, Mary Ozanich, Frank Stiglich.

Po 50c: Turk in Vičič, Lucy Turak.

Battle Creek:

Po \$7: Družina Anton Nedrič.

South Bend, Indiana—

Priščen Bog plačaj družini Stojko za postrežbo in prenočišče.

Martin Kuhar je daroval \$5.

Po \$1: Frank Oswald, Charles Kovach, Mrs. Horvath, Mary Kodba, John Keglevič, Julia Barkovič, Matthew Mehalek, Andrew Schreiner.

Darovali so nam tudi Ogri in Hrvati in še drugi, nekateri več drugi manj, vsaki po svoji moči. Bog plačaj vsem!

Ekhart, Indiana—

Po \$10: Mrs. Yarc.

Po \$5: Luka Udovich.

Po \$3: Viktor Raholin.

Po \$2: Victoria Blay, William Priatelj, John Yarc, Lovrenc Zakrajsek, Anton Stukel.

Po \$1: James Paik, Mary Paik, Louis Goic, Tony Laurich, Rose Laurich, Helen Dabos, Louis Trlep, Martin Trlep, Victor Zakrajsek, John Yarc, Jr., Michael Smole, Joe Micklich, Joe Zupančič, Mary Trlep, Helen Trlep, Johanna Trlep, George Trlep, Vincent Trlep, Andrew Prusinsky, Mrs. Arko, John Pajk.

JUNIOR'S FRIEND

A SOLDIER WRITES TO HIS FATHER

Camp Grant, Illinois

Dear Dad,

I do believe, after quite a bit of meditation, that I've found the solution to your troubles. The answer is Faith. Yes, Dad, FAITH. You lost your Faith many years ago and if you look back — that is when all your grief and worry began. Am I right?

Dad! you tried to drown out your conscience by drinking but that failed to do the trick. All the while you knew you were doing wrong, yet, when your conscience refused to let you alone, you drank until intoxicated, attempting to quiet this thing called conscience. Now you realize how utterly foolish it was.

Suppose you did do wrong—you are sorry! Ask God to forgive you by going to confession! Then forget it. The important thing is not that you did something wrong. Though it was wrong, you did it and can't undo it. But you are infinitely more important than one mistake or, for that matter, many mistakes.

Climb up higher and get a view of yourself. See what is in you to be. How foolish it is to allow your mind to harp on a wrong once done until your mind can deal with nothing else and everything centers around this, now unimportant matter. You are bigger than your sin, no matter how big it may be or seem.

God has forgiven you if you have sincerely sought (asked) Him to do so. He sees you and your possibilities rather than the sin. You must forgive yourself as God has forgiven you. Say to your frightened mind; "Yes, I sinned! I was wrong and I confessed it and I straightened it out with God, who forgives me." Your sense of guilt cannot stand much of this sort of treatment. Turn your back on this sense of guilt and go on as if nothing ever happened—except that you are wiser and deeply grateful to God, who gave you victory.

If you are a victim of this sense of guilt with its helper—misfortune, of continued self criticism and an unconscious attempt to punish yourself by desiring to fail, then, frankly, you face a serious situation. You are afflicted but not aware of this serious state of affairs. Dad! I noticed this some time ago. You don't give a d— about anything anymore. You don't care, you're afraid. Dad, why not go to Confession? Confess all

the sins of your past. You can't tell the priest anything that he hasn't heard before. It goes in one ear and out the other and he won't bite you. As a matter of fact he will try and help you. All you need, Dad, is a clean conscience and then you will once again return to the man who was well on his way to success until he lost his Faith.

Dad, for three years I was out of work but I didn't give up. No one would help me. But I didn't give up, I went to Church—prayed to God, told Him my troubles and this unburdening of myself to God gave me a new lease on life. I have now developed a spirit Hercules himself couldn't break. I never give up! Dad, you can be the same—all you have to do is go to Church.

Dad, you have until Sunday to make your Easter duty. For your son's sake, a soldier's sake, make your Easter Duty and you will see that what I've said will be true.

Dad, please get yourself a steady job. Why? When I get out of the army I'll be looking forward to working with you. Get yourself established now. Give Mom your complete cooperation. Give her all the dough you make, help her out—forget yourself! Make your home, YOUR HOME, and not a house supported by relief. You can do it if you want to. Pull yourself together. Go to Confession, have Faith in God and yourself. Get all these sins off your mind, then forget about them; start life anew. Dad, drinking is not going to help remedy the situation. I wrote this long letter to you and don't get offended; take it like a man. No one else would offer you this advice. They have given up trying to get you started but I haven't. As a son and soldier, I felt it my duty to call a "spade a spade."

Don't let me down! Go to Church on Sunday and Holy Communion. Prove to me and the rest of the world that you're a man. I am not in the habit of asking for favors but I'm asking this of you. Don't disappoint me! Ma will go to confession with you.

Your loving Soldier-Son,

N. N.

P. S. Dad, what I've wrote is for your own good. Don't be offended but do as I've asked and forget your pride for the time being. Don't forget, I want a reply from you—in your own handwriting. I want you to go to Church and Communion.

E.—The above letter was written by a soldier-son

to his wayward father. The father heeded his son, made his peace with God and received Holy Communion on Trinity Sunday.

JUST SUPERLATIVES

The best day — today.
 The best town — where you succeed.
 The biggest fool — the person who will not learn.
 The most agreeable companion — one who would not have you any different from what you are.
 The greatest bore — one who will not come to the point.
 And a still greater bore — one who keeps talking after he has made his point.
 The greatest deceiver — one who deceives himself.
 The greatest invention of the devil — war.
 The best work — what you like to do.
 The best play — work.
 The greatest comfort — the knowledge that you have done your work well.
 The greatest mistake — giving up.
 The most disastrous indulgence — hate.
 The cheapest, most stupid, and easiest thing to do — finding fault.

—(St. Peter's Times)

NO LONGER A CHILD

"I'm no longer a child. I know my own mind; I know what is right and what is wrong. Mother and Dad are too old-fashioned, and they don't understand modern youth and modern ways. They constantly refer to age-old traditions and customs." This is a swell excuse and it is to our satisfaction.

Mothers and fathers, guided by years of experience, do not want their sons and daughters to become Independent. They find it necessary to exhibit their interest in us, because we become careless in our conduct and show no responsible concern for our future.

Have we a right to become totally independent when we reach manhood and womanhood? Have we a right to disregard the advice given to us by our parents? Why should our parents' interest become burdensome to us?

Perhaps their interest conflicts with our unhealthy inclinations and individuality. Perhaps we are too proud to admit that they are right and we are wrong. Perhaps our reasoning is too unreasonable. Perhaps we don't understand our parents' experienced care.

—John Klucher.

CLASSROOM SAYINGS

Is that all!
 Sister sees you.
 Really, Sister, that's my work.
 You can ask him, Sister.
 Do we get a free day?
 Give me some.
 Man o day!
 What's our lesson?
 What page

Must we?
 Just one word, Sister.
 Who, me?
 Meeting.
 The Idea!

—from St. Peter's Times.

ST. ANNE

St. Anne was the spouse of St. Joachim, and was chosen by God to be the Mother of Mary, His own blessed Mother on earth. They were both of the royal house of David, and their lives were wholly occupied in prayer and good works. One thing only was wanting to their union—they were childless, and this was held as a bitter misfortune among the Jews.

At length, when Anne was an aged woman, Mary was born, the fruit rather of grace than of nature, and the child more of God than of man. With the birth of Mary the aged Anne began a new life: she watched her every movement with reverent tenderness, and felt herself hourly sanctified by the presence of her immaculate child. But she had vowed her daughter to God, to God Mary had consecrated herself again, to Him Anne gave her back. Mary was three years old when Anne and Joachim led her up the Temple steps, saw her pass by herself into the inner sanctuary, and then saw her no more. Thus was Anne left childless in her lone old age, and deprived of her purest earthly joy just when she needed it most. She humbly adored the Divine Will, and began again to watch and pray, till God called her to unending rest with the Father and the Spouse of Mary in the home of Mary's Child.

St. Anne is glorious among the Saints, not only as the mother of Mary, but because she gave Mary to God. Learn from her to reverence a divine vocation as the highest privilege, and to sacrifice every natural tie, however holy, at the call of God.

THE CATHOLIC WOMAN'S APOSTOLATE

The Apostolate concerns our own welfare; it consists in advocating modesty in our attire, in counteracting the pernicious habit of drink, and in discountenancing smoking, etc.

Through the Blessed Virgin Mother, upon whom God lavished every blessing, womanhood was elevated from her lowly state, in which paganism held her enthralled, to the pinnacle of honor as queen of the earth, queen of the home. Womanhood holds in her hand the destinies of the world. The mystery of her power, her greatest charm, her most precious heritage, the one thing which beyond and above all else impels the respect and the reverence of the world is her God-given purity. This it is that gives light to her countenance. This it is that every man worthy of the name, requires of the woman he hopes one day to make his wife.

IMMODEST DRESS

Recently, our Holy Father pleaded with Catholic societies to work for modesty in woman's attire.

The dictate of fashion is embarrassing, as is often indicated when, on being seated, we observe a nervous tug at a shortened skirt that terminates above the knees. When girls wear dresses that cause such embarrassment to themselves, it is very probable that they are a positive occasion of sin for someone else. Our love of purity should incite us to refuse to offer such a sacrifice to the imperious demand of fashion. We can be in style in our attire without being vulgar. And yet many Catholic women, many Catholic girls fresh from convent schools and academies offend holy modesty by the manner in which they dress, and sometimes go so far as to appear at the altar-railing clad as a slave of fashion rather than as a client of Mary. You may say that it is not your fault if the world is full of evil-minded people. Objection is not being voiced by the evil-minded; they gloat in our shame. Objection is being voiced by Our Holy Father, by Bishops and Priests all over the country. On this subject Benedict XV, of happy memory wrote:

"Through negligence, or worse still, through culpable vanity, so many mothers expose their little girls to the danger of losing their purity and innocence just for the sake of being in fashion.

"We cannot deplore enough the blindness of so many women who, seized with a mad desire to please, do not realize how greatly their insane fashions not only displease decent persons but offend God as well. Not content with appearing publicly in apparel repugnant to Christian decency, they are not ashamed to enter church in it and to attend Divine service. Yes, they even approach the Eucharistic Table and receive the Divine Author of purity attired in the trapping of shameful passion."

We cannot escape our responsibility in this matter. Immodest dress has been the cause of spiritual death to untold thousands. If we wish to be respected by men, then we must respect ourselves on this vital point. The world will be just as good, just as pure, as women make it. Modesty is the guardian of purity. — Ex.

QUESTION BOX

What are the chief mysteries of our religion?

Ans.: The chief mysteries of our religion are the following:

1. Unity or One God.
2. Trinity or three Divine Persons.
3. Incarnation or the Birth of Our Lord.
4. Death of Our Saviour on the Cross.
5. His Resurrection from the dead.

* * *

Who composed the Hail Mary?

Ans.: The Angel Gabriel, St. Elizabeth and the Church composed the Hail Mary as we know it today.

* * *

Why argue about religion? There are two sides to every question.

Ans.: A page of fly paper has two sides but it makes a world of difference to the fly at least on which side of the paper he lights. There are indeed two sides to every question—the right side and the wrong side. As for religion there is only "One Lord, one Faith, one Baptism." That our Lord established but one Church

and to that one Church He said: "He that heareth you, heareth Me; he that despiseth you, despiseth Me; and he that despiseth Me, despiseth Him that sent Me."

MAIL BOX

Dear Father,

It's good to get a pen into my hands to write a few lines since school is out. I don't have any pictures of the coronation of the Blessed Virgin Mary. I am sorry!

I wish the four girls from Lemont much luck and wish they continue to write to the Juniors' Friend. Where are some of the writers; don't tell me you all quit writing or did you all graduate from this corner? Anyway, wake up and write. This month's crossword puzzle is not stated right. (Printers' error.—Ed.)

My brother said thanks for the congratulations. I would like to have some more pen pals. Not one pen pal but a couple of them.

Yours in Christ,

Betty Kostelec (Enhaut, Pa.)

My name is Carole Bernot. I am nine years old. This is the first letter I've written to you. I think the month of June is beautiful, because it brings flowers. Don't you also think so? If I knew how to work Crossword puzzles I would work them out—but, you see, I don't. Well, I'll have to say goodbye. P. S. Please Father, pray for me and I'll pray for you. (O. K. that's a deal.—Ed.)

Carole Bernot (Cleveland, Ohio)

I was very glad when I received your letter and thank you for the Holy Pictures you sent me. I'd be very glad to have a pen pal.

I transferred from St. Peter's School on Sunday, June 8th. The class group went to Holy Communion in the morning and in the evening there was an entertainment.

Enclosed you will find two issues of St. Peter's Times. Our last issue has the names of the transferring class. . . . On May 21st our class went on a trip to West Point. There's an article about it in the Times.

I'm looking forward to a pleasant vacation and hope that you may have a pleasant one too. (Thank you, Dick!—Ed.) Sincerely yours,

Richard Marencic (Steelton, Pa.)

SMILES

Son: Pop, I wish you would help me with this problem.

Pop: Can't son, it wouldn't be right.

Son: Maybe not, but you could try.

* * *

Teacher: "Words ending in 'ous' mean 'full of'; as joyous means full of joy and vigorous means full of vigor. Now give me an example."

Tommy: "Pious."

* * *

It was the young usher's first big wedding and he had to evict an old lady from the reserved seats. Nervously he tapped her on the shoulder and then said with a rush: "Mardon me, Padam. You're accuoewing the wrong pie. May I sew you to another sheet?"

—(Above jokes courtesy of St. Peter's Times)

Dear Juniors,

I need not remind you that the summer vacation is with us again. Having been young myself at one time long, long ago, I know you will enjoy yourselves. There are so many different games and sports—if you don't care for one or haven't the equipment, you can choose another. You must try to get all exercise you can to make up for the many hours you've sat quietly (?) in school. Of course, it is swell to read books sitting on the swing or laying in the hammock, but too much isn't good for you. Enjoy yourself and at the same time get the much needed exercise your young bodies require.

As every where and at all times, danger lurks for the careless, even in play you must be careful. How silly are those games which result in injury for some boy or girl. Naturally, you like to show-off and perhaps show how tough you are. Just a few weeks ago one little boy lost his eye. How? They were playing G-men and someone threw a rock, knocking his eye out. Yes, he has a glass eye but what good is it except for looks? And how many boys and girls through carelessness have broken legs and arms. You must be careful.

Above all, just because it is vacation time—that's no excuse for missing Mass on Sunday. During the school year you always go to Mass (at least I hope you do). Yet, you must go to school, you have homework and so many other things to do. Isn't it funny that during vacation, with no school work or homework etc., you can't find time to go to Mass?

And what about Confession and Holy Communion? I suppose you commit sins maybe even more than during the school year. And you know what one mortal sin can do for you—rob you of eternal happiness in heaven. Elsewhere in this section you read "Vacation—Again." Just because his teacher didn't tell him the boy thought he didn't have to go to Holy Communion. Do you stop eating during vacation? No, you eat more of the best things: ice cream, candy, cake, etc. Why not continue eating the best thing for your soul—the Body and Blood of Jesus in Holy Communion?

Please do be careful also about remaining pure and good. So many boys and girls having become weak spiritually through lack of Spiritual Food, can't resist temptations and offend God by immodesty with themselves and others. Only the pure of heart shall see God—that is what our Lord said! Oh, I know it's hot and you like to wear next-to-nothings. But, it really isn't nice to see grown-up boys and girls dressed that way. Babies that know no better and must depend on their Mothers—we excuse them. But you're not a baby anymore and should act and dress like an intelligent person.

If you've read the above instructions and mean to carry them out, I am sure you will also have a pleasant vacation.

Of course, I wish you a pleasant vacation. Perhaps some of us will meet in Lemont this summer. If you see an old, fat man walking along with a big sign on his back—that will be me. The sign will read: "This is the Juniors' Friend—Be Kind to Animals." If you should come to Lemont, just ask for me and I'll come out with my keeper.

As ever yours,

THE JUNIORS' FRIEND.

VACATION — AGAIN

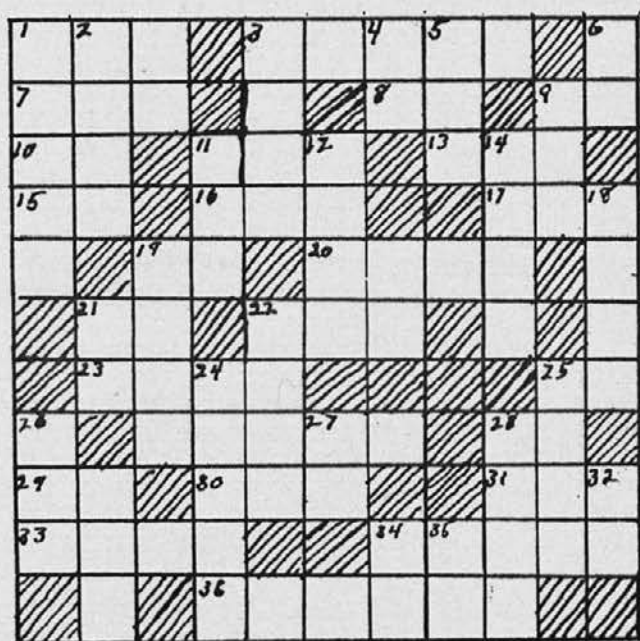
The boy had met me frequently on his way to school. He told me that he went daily to Holy Communion and I became interested in him. Summer came and a month passed before I saw him. I asked him if he had gone daily to Holy Communion during the month.

"No, Father."

"But, you need our Lord with you during the summer."

"Yes, Father, but teacher did not tell us to go every day during the summer."

Our children need God's graces especially during the vacation months when temptations to sin are frequent and when serious accidents are daily occurrences. Frequent Communion gives the needed graces. Parents and teachers should encourage children to go frequently to Holy Communion not only during the school year but also during the vacation months.

DOWN

- between
- same, also an adjective
- opposite of few
- road (abbrev.)
- Ireland
- verb
- female chicken
- verb in pres. tense
- an animal with antlers
- grape
- not any
- audible
- hour (abbrev.)
- number
- something growing on your head
- January (abbrev.)
- nickname of boy
- pronoun, or mother
- short for mother

ACROSS

- hail in latin
- mary in latin
- plural of man
- doctor (abbrev.)
- high school (abbrev.)
- word with either
- et
- night before
- New York (abbrev.)
- grain
- hotel
- pronoun
- level
- pronoun
- mistake
- gain
- pronoun
- and in latin
- short for mother
- one
- color
- ready,, fire
- not any
- to be jolly
- to run an

Puzzle by: Gertrude Repp, 905 Wadsworth Ave., Waukegan, Illinois, Mother of God High School, Sophomore.

Sveti Jožef, ki si bil vsem kristjanom vedno dober pomočnik, zlasti v najpotrebnejših rečeh, k Tebi se obračamo v zaupanju.

To zaupanje nam ni bilo osramočeno v lanskem in letošnjem letu, ko si toliko dobrih src odprl za našo stvar in nam naklonil toliko dobrotnikov, da smo lahko v nekaj mesecih postavili novo hišo.

Vemo, da boš tudi tej prošnji ustregel in pomagal. Hišo so nam zidarji postavili, toda kaj bomo s hišo, če je ne moremo spremeniti v dober in topel domek.

Hišo zidarji postavljajo, dom si pa moramo sami urediti, smo brali v lepi knjigi o Tebi med letošnjimi duhovnimi vajami. Dom, ki bo predvsem prevzet z blagodišečim kadilom krščanskega življenja. Ti si tudi postavljaj Nazarško hišico, še lepše pa si uredil domek Mariji in Jezusu z svojim lepim vzglednim življenjem.

Tudi mi obljubljam, da se bomo v hiši, ki si nam jo Ti postavil, ravnali po Tvojem zgledu in iz te hišice napravili božji grad, kjer bo Vsemogočni prebival.

Ali misliš, da ne bo v duhu sv. Frančiška, če Te sedaj prosimo, da nam še več dobrotnih src odpreš, ki bodo prispevali v poseben sklad, da lahko vse altarje plačamo, da lahko dolg za tabernakelj poravnamo in vse, kar smo si omislili novega pravzaprav kar "na puč". V zaupanju da bo sveti Jožef tudi sedaj priskočil na pomoč. Ali smo predrzno zaupali?

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo plačali za glavni altar Marijin. 1800 dolarjev stane. To veš.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo poravnali dolg za altar sv. Srca, za altar sv. Frančiška, za altar sv. Antona, pa še za Tvoj altar, vsak je stal 800 dolarjev. Tudi to veš. Nekaj Francetov zbudi, pa Tončkov, pa Jožetov in častivcev sv. Srca.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnikov, ki bodo odrinili nekaj denarcev za hišico sv. Evharistije. Malo predraga je bila, res, toda v sv. pismu je napisano, da pri Bogu ni treba štediti. Saj poznaš tisto mesto v sv. pismu, ko se Judež jezi na Magdalen...

Glej, kaj vse Te prosimo. Skoraj se bojimo, da je preveč. Skoraj si ne upam izreči zadnje prošnje, da bi nam naklonil tudi dobrotnike za slikana okna v cerkvi. Sonce malo preveč pripeka poleti, da kar ne moremo zbrano opravljati brevir. Če hočeš, da bomo bolj zbrani, še pri tej zadnji stvari pomagaj. Če pa misliš, da je odveč imeti v frančiškanski kapeli slikana okna, se bomo pa udali, brez nevolje se bomo še znanprej dali od sonca žgati. Ne bo treba v vicah goreti.

Dolga molitev, sebična molitev. Kaj praviš, sv. Jožef?

Naj se zgodi božja volja po Tvoji pri prošnji.

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

Kaj pomaga hiši-
ca, če ni koga, ki
bi v njej stanoval,
kaj pomaga slo-
vensko semenišče,
če bi v bodočih
letih imeli po-
manjkanje v na-
raščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno
verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi
na vas, družinski očetje, družinske matere,
da nam priskočite na pomoč za rekrutaci-
jo božjih moči, slovenskih svečnikov in
redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj
nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj
novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostori-
h lahko naselimo najmanj 36, če ne več.
V tej ali oni naselbini poznate tega ali one-
ga dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti
boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite
ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih se-
meniščnikov. Pišite na Predstojništvo v
Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate
tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil
duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s
povoljnim uspehom mora končati High
School, ki ima med svojimi predmeti tudi
latinščino, katoliških staršev mora biti, na
dobrem glasu in v starosti od 15 do dvaj-
set let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj ko-
rak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

* * *

V samostan sprejemamo tudi mlade fante
in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot
bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših
naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole,
pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnej-
šemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejememo vsakega, ki bi se od-
ločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje,
ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.
Pokoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto
v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite
bolezni, zdrave pameti mora biti.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja
ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo
moral takoj ob vstopu, da ne bo od samo-
stana zahteval nobenih plačil za slučaj, če
bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub
skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna
oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmar-
ske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tu-
di tukaj na farmi dosti prostega časa za
oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo
lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za
hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču.
Pomagajte, pišite na predstojništvo v Le-
mont.